

Havonta megjelenő tájékoztató és gondolatébresztő folyóirat a Krisztus visszajövetelét váróknak

Adventszemle

2015. szeptember

**Keljetek át a Jordánon!
Ne habozzatok!**

A GENERÁL KONFERENCIA 60. ÜLÉSSZAKA, SAN ANTONIO, TEXAS (II)

Adventszemle

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövételét.

3

3 Inspiráló

John M. Fowler

Az utazásnak folytatódnia kell

4 Áhítat

Shian O'Connor

Hitélet a vég idején

7 Hírszemle

- Világegyház
- Romániai egyház

11

10 Nézőpont

Gerald A. Klingbell

A szavazás utáni nap

11 Inspiráló

Mathilde Frey

Sosem vagyunk egyedül

14 Jelentés

G. T. Ng

A Generál Konferencia titkárának jelentése

17

17 Áhítat

Alain Coralie

Próbákön át a dicsőség felé

20 Áhítat

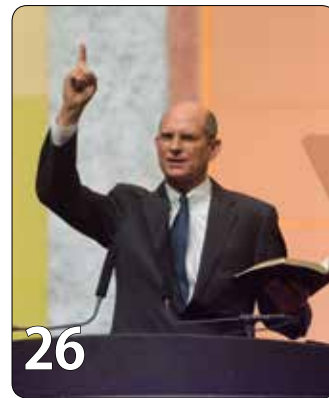
Taj Pacleb

Az egész világon

23 A figyelem középpontjában

David Sedlacek

A megbocsátástól a megbékélésig

26

26 Aktuális

Ted Wilson

Keljetek át a Jordánon!
Ne habozzatok!

31 Szívtől szívnek

Marius Munteanu

„Uralkodik az Úr!”

2015. szeptember. A Romániai Hetednapi Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja. Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Ioan Câmpian-Tătar, Főszerkesztő Teodor Huțanu Tanácsadók Marius Munteanu, Ștefan Tomoiagă, Eduard Călugăru, Florin Istrate, Mihai Maur, Aurel Neațu, Iosif Pașca, Georgetel Pirlitu, Szász Ernő, Különleges munkatársak Romică Sirbu, Nelu Burcea, Daniel Chirileanu, Florian Ristea, Design Dragoș Gârea, Fordította Zakariás Loránd, Szerkesztette Mezei Áron és Zakariás Loránd, Tördelés Szőcs Erzsébet, Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400 107, Tel. 0740-100015 E-mail mezeiaron@yahoo.com, Website www.curieruladventist.ro, Nyomtatás Tipografia Fast Print, Șos. Cernica, nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 0020, Fax 021/323 0040

ISSN 1842 - 3361

Az utazásnak folytatódnia kell

Az utazásnak folytatódnia kell! Lehet, hogy zarándokokként elfáradtunk, megsebesültünk, elcsüggedtünk a hosszú úton, küldetésünket illetően azonban nincs kétségünk, jó irányban haladunk, célunk a szemünk előtt lebeg. Együtt, szív szív mellett, család család mellett, gyülekezet gyülekezet mellett, a reménység közösségeként, kéz a kézben haladunk előre. Vezérünk előttünk megy, de óvó jelenlétét mindenütt érezzük, mögöttünk, mellettünk, felettünk, miközben biztos célunk felé haladunk.

Az utazásnak folytatódnia kell!

Utunkat az izraeliták Egyiptomból Kánaánba történő zarándoklata jelképezi. Fájdalmas, ugyanakkor örömteli utazás volt: a próbák, a türelemgyakorlás, az álmok, beteljesedések, kihívások, csaldósások és a reménység utazása.

Az utazásnak folytatódnia kell!

Az izraeliták egyiptomi tapasztalata példaértékű számunkra. A rabsors évei felőrölték lelki érzéküket. Nemzedék váltott nemzedéket a kíméletlen szolgaságban, és ez idő alatt szívükben kialudt a láng. Isten választott népe nem ismerte a mennyei kegyelem szépségét és hatalmát. De „megtekinté Isten az Izrael fiait, és gondja vala rájuk” (2Móz 2:25). Biztosítva volt számukra az oltalom, és tudták, hogy meg fognak érkezni a megígért ország kapuihoz.

Az utazásnak folytatódnia kell!

Útjuk során számos nehézséggel kellett szembenézniük: a fáraó gonoszságával, a Vörös-tenger vizével, az aranyborjával, a mirjámok és áronok elégedetlenkedésével, Kóré lázadásával, a Kádes-Bárnea-i árulással, azzal, hogy inkább meghaltak volna Egyiptomban, minthogy éljenek Kánaánban. Jelképei mindezek azon próbáknak és kihívásoknak, melyekkel minden nemzedék-

nek szembe kell néznie az Ígéret Földje felé tartó utazás során.

Az utazásnak folytatódnia kell!

Senki, még a Mindenható sem ígért könnyű utazást. Ha a zarándokok útját semmi sem nehezítené, a nagy küzdelem nem is létezne, a keresztyény utazásnak nem lenne semmilyen relevanciája, az örökkévalóság hajnalának ígérete pedig nem lenne több pusztai illúzió.

Isten mondja: az utazásnak folytatódnia kell!

Az akadályok és sorompók, kételemek és bírások előtt bizonyosságul állnak számunkra a szüntelen, élő, isteni gondviselés szimbólumai: az egyiptomi kivonulás ünnepe, a tengeren átvezető száraz út, a törvényadás egy olyan időszakban, amikor minden értelmetlennek és reménytelennek tűnt, a manna-hullás és a Szentélybe vezető út. Ezek igazolják, hogy az Ígéret Földje bizonyosság számunkra.

Az utazásnak folytatódnia kell!

Vezetők mennek, vezetők jönnek. Mindannyian emberek, akik lehet, hogy rásújtanak a sziklára, ahelyett, hogy beszélnének hozzá; akik számára lehet, hogy nem adatik meg több, mint a hegy tetejéről meglátni az Ígéret Földjét – Isten mégis beavatja őket a megígért sors ismeretébe. „Féljétek Istent!” és „legyetek bátrak!” – hangzik a két, isteni parancs, mely egyaránt szól a vezetőknek és a zarándokoknak. Féljétek Istent, aki teremtette a mennyet és a földet! Féljétek Azt, aki elhagyta a mennyet, hogy utat készítsen számunkra oda, ahonnan származunk! Féljétek Azt, aki nem riadt vissza a kereszttől, mely biztos irányt mutat végső célunk felé! Ugyanakkor ne féljétek azoktól az erőktől, amelyek a kétely magvait szórják utunkba, ne féljétek az árnya-

kat vető fellegektől, mert azok felett az örök nap ragyog!

„Áttekintve múltunk történelmét, haladásunk minden egyes lépését, egészen mai helyzetünkig, csak ezt mondhatom: Hála Istennek! Ha látom Isten művét, csodálat fog el, bizalom hat át Krisztus, a mi Vezetőnk iránt. Nincs miért félnünk a jövőtől, csak ha elfeledkeznénk arról az útról, amelyen az Úr vezetett bennünket.

Immár erős nép vagyunk, vessük hát bizodalunkat az Úrba! Mert hiszen Isten Igéjének hatalmas igazságaival foglalkozunk. Mindenért, amivel bírunk, halálával tartozunk.” (Ellen G. White, *Bizonyágtételek a lelkészeknek*, 31. old.)

Az utazásnak folytatódnia kell! Közel vagyunk végső úti célunkhoz, már majdnem otthon vagyunk! A tágra nyitott kapukon keresztül felvillan előttünk a menny gyönyörűsége, dicsősége.

Már majdnem otthon vagyunk! ■

John M. Fowler,
az *Adventist Review*
szerkesztője.

Hitélet a vég idején

Az áhítati szöveg a Generál Konferencia Ülészakán, 2015. július 6-án hangzott el.

Hálát szeretnék mondani Istenünk Szentlélekének, amiért arra buzdította az istentiszteletek szervezésével meghatalmazott bizottság tagjait, hogy lehetőséget adjanak számomra megosztanom az Úr Igéjét egy olyan időben, amelyben utazásunk végéhez közeledve eljutottunk a menyeyei Kánaán határáig, és a megjövendölt jelek erőteljesen hirdetik Urunk közeledtét.

Nagyon valószínű, hogy ez az utolsó találkozó Isten hívei számára. Egészen biztosan ugyan nem állíthatjuk ezt, viszont egyesek számára közülünk minden bizonnyal az utolsó. Ezért engedjétek meg, hogy szóljak hozzátok, most, miközben a végidőre készülünk.

Bibliai történet, melyet érdemes tanulmányozni

Máté 19:16-20 versei olyan történetet mutatnak be, amelyet Isten utolsó időben élő népének érdemes megfontolnia.

Jézust egy, az örök élet iránt érdeklődő férfi kereste meg (16. vers). A nevét nem tudjuk. Máté mindössze annyit mond róla, hogy fiatal volt, Lukács meg azt, hogy vezető tisztséget betöltő, jómódú ember volt. A mennyről elmélkedett, és nem tudta, fel van-e készülve rá. Valami nyomasztotta a lelkét. Megvizsgálta önmagát, de nem találta meg lelkifurdalása okát. Elemezte önnön életét, és megállapította, hogy a helyzete jó. Gyülekezeti tevékenységéért jelest kaphatott volna. Alávetette magát az egyház elveinek és a gyülekezeti élet szabályzatainak. Hűséges tagja volt a közösségnek, a parancsolatokat megtartotta. De mivel nem akart kockáztatni, úgy döntött, Jézust is megkeresi, és kikéri az Ő véleményét is.

Az élő Isten mennybe készülő egyházaként nem bízhatunk lelki önértékelésünkben. Szükségünk van arra, hogy Isten mindent átható tekintete megvizsgáljon bennünket, hogy amennyiben a „rossz úton” haladunk, az „öröklét útjára” terelje lépteinket.

Saját felmérése alapján a gazdag ifjú úgy ítélte meg, hogy méltó az elsők között belépni Isten országába. Amikor Jézus azt mondta neki, hogy tartsa meg a parancsolatokat, rezzeneetlen maradt, mert tudta: ha ez a feltétele az örök élet elnyerésének, akkor biztosítva van számára a hely. De mintha túl könnyű lett volna ez a feltétel, ezért így szólt az ifjú: „Uram, vizsgálj meg még egyszer! Végezz el rajtam még egy tesztet. Valami azt súgja, hogy jóllehet hűséges tagja vagyok az egyháznak, mégsem vagyok méltó az örök élethez. Magas tisztiségem van a gyülekezetemben, a lelkem azonban nincs készen. Negyven évig szolgáltam az Úrnak, mégsem vagyok kész. Naponta tanulmányozom a Szentírást, rendszeresen részt veszek a szombatiskola óráján, hűségesen fizetem a tizedet, bőkezűen adományozok, áttértem a vegetáriánus étrendre, éneklek a gyülekezet kórusában... mégsem érzem úgy, hogy fel lennék készülve az örök életre.”

Mi az, ami hiányzik? Íme, a kérdés, amit az utolsó idők egyháza tagjainak fel kellene tenniük. Ne áltassátok magatokat: a várakozó egyház profilja megfelel a gazdag ifjúéval – az egyház is fiatal, gazdag, és megtartja Isten parancsolatait. A felkészülés tervének részeként az utolsó idők egyházának szüksége van ugyanazt a kérdést feltennie Jézusnak. De mit válaszolna Urunk?

E-mail az Úrtól

Az Úr egy e-mailben küldte el válaszát az utolsó idők egyházának. Levelében leleplezi hiá-

nyosságait, és javaslatokat kínál fel a helyzet orvoslására. Előre figyelmeztetlek: nem lesz egy kellemes üzenet, és a jegy, amivel minősítenek, sem lesz átmenő. Ha a Laodíceai Egyház Isten „Maradék Egyháza”, ugyanazokkal a hiányosságokkal rendelkezünk, mint a gazdag ifjú.

Az egyház is felmérte önnön állapotát, és nem talált magában semmi hibát (lásd Jel 3:14-17). Szerinte kivételesen jó az állapota, és fel van készülve a menny számára. Amikor azonban szembesül Isten véleményével, nyugtalaná válik. Az Úr ítélete ekképpen hangzik: az egyház felkészülésében rettenetes hiányosságok tapasztalhatók. A gazdag ifjúnak egy hiányossága volt, az utolsó idők egyházának három.

A hamis biztonság érzése jelenti a legnagyobb veszélyt az utolsó idők egyháza számára!

1. Isten megállapította, hogy az egyház nem rendelkezik a tiszta arannyal, ami a kegyes hit szimbóluma, az élő Istenbe vetett hit jelképe. Hiányzik a Dániel és a három zsidó ifjú hite, mely túlélésüket biztosította. Hiányzik belőle a börtönajtókat kitaró, rabláncokat leoldozó hit, mely Pétert és János szabaddá tette. Nem rendelkezik azzal a hittel, amely a két apostolt e szavakra készítette: „Ezüstöm és aranyam nincsen nékem, hanem amim van, azt adom néked: a názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel és járj!” (Csel 3:6). Hiányosság tapasztalható abban is, ahogyan eleink hitét gyakoroljuk. A Zsidókhöz írt levél szerint e nélkül a hit nélkül lehetetlenség tetszeni Istennek.

2. Isten felfedezte, hogy az utolsó idők egyháza nem rendelkezik Jézus Krisztus feddhetetlenségének fehér ruhájával, jóllehet ő azt hiszi

magáról, hogy helyesen van felöltözve. Isten menny felé utazó gyermekeinek szükségük van erre a „ruhadarabra”, hogy eltakarják mezítelenségüket. A mi feddhetetlenségünk olyan, akár a szennyes ruhák. A Megváltónak bennünk kell lakoznia, hogy a hónál is fehérebb ruhájával betakarja életünket. Akik nem viselik ezt a ruhát, nem juthatnak el a célhoz.

Jézus példázatot mondott egy emberről, akin nem volt menyegzői ruha, és emiatt nem vehetett részt az ünnepségen (Mt 22:11-14). Az Úr szolgálólánya szerint az, akin nem volt menyegzői ruha, azt gondolta, hogy nincs is rá szüksége. Ha az egyház fel akar készülni Jézus fogadására, fel kell vennie Jézus feddhetetlenségének ruháját.

3. Isten értésünkre adja, hogy nem rendelkezünk a „szemgyógyító írrrel”, nincs jelen és nem munkálkodik közöttünk a Szentlélek. Egyházunk vég idejének szolgálatában nagy szükség van a Szentlélek erejére. Ha ez hiányzik, erőnk lankadt: nincs erőnk bizonyosságot tenni, nincs erőnk újjáéleszteni a kegyességet közösségünkben, nincs erőnk Isten törvényei szerint élni, együttesen szembeszállni a gonosszal. Szentlélek nélkül kompromisszumokat kötünk ahelyett, hogy biztosan megállnánk Isten Szavának kőszikláján. Most van az idő, hogy egyházunk tágra nyitott lelki szemmel, éberem vigyázzon.

E három alapvető szükséglete van tehát az utolsó idők egyházának: az Istenbe vetett hit, Krisztus feddhetetlensége és a Szentlélek ereje.

A feledés veszélye

Sajnos az egyház nincs tudatában e hiányosságainak. Működését arra alapozza, hogy meg van győződve: helyzete biztos, állapota egészséges, és nincs szüksége semmire. Hogy lehetséges, hogy ennyire különbözik önértékelésünk az Isten ítéletétől, és minderről nekünk még tudomásunk sincs? Hogy történhet meg, hogy ennyire ne legyünk összhangban Istennel, és még sejtelmünk se legyen erről? Egyértelmű, hogy az utolsó idők egyháza számára a legnagyobb veszélyt a hamis biztonságérzet jelenti. Azt hisszük, hogy lelkileg egészségesek vagyunk, pedig ez nem így van.

Pontosan e hiányosságok miatt maradt kint a várakozó szüzek fele, hogy az utolsó idők egyházának egy másik jelképét is megemlítssem. Elaludtak abban a tévhitben, hogy van elegendő olajuk a lámpásukban. Nem tudták, hogy lelkük üdvössége veszélyben van (Mt 25:1-13). Emiatt egy egész nemzet utasította el Krisztust. Nem érezte, hogy szüksége lenne Üdvözítőre (Mt 3:9).

Shian O'Connor
a Kajmán-szigetek
Konferenciájának
elnöke, Karib-Atlanti
Unió, Inter-Amerikai
Divízió.

A hamis biztonság érzése a legnagyobb veszély az utolsó idők egyházára nézve. Arra kész-tet, hogy inkább saját képzésünkben bízunk,

Isten nem mond le egyházáról. Túl nagy árat fizetett érte. Életét áldozta érette.

mint Jézusban, inkább saját intellektusunkban, mint a Szentlélekben, közösségünk bölcsességében, nem pedig Isten erejében. Isten egyházának vissza kell térnie Jézushoz, és örök karjaiban bíz-nia.

A jó hír

Az Istentől érkezett e-mailben van egy jó hír is: Urunk nem hagyja cserben egyházát e nyomorult állapotában. Ahogy a gazdag ifjúnak, úgy egyháznak is javaslatokat tesz a megoldás érde-kében, és javaslatait meg kell valósítanunk éle-tünkben. Jézus szemében nem reménytelen az állapotunk.

Így szól hozzánk: „Megvan nálam mindaz, amire szükséged van, gazdagon rendelkezem az-zal, ami lelked üdvét biztosítja. Áruba bocsátom. Gyere, és végy Tőlem.”

A vásár megkötéséhez nincs szükségünk pénzre. Isten hív, hogy vegyünk Tőle, amíg nem késő, ameddig még nyitva van az ajtó (lásd Ésa 55:1-3. 6-7).

Az öt balga szűz túl későn ment olajat vásá-rolni. A bolt zárva volt már. Jézus ezért figyel-meztet bennünket: „Vásárolj most Tőlem!” (Lásd Ésa 1:18)

A felkészítés része a feddés is. „Akiket Én szeretek, megfeddem és megfenyítem: légy buz-

góságos azért, és térj meg” (Jel 3:19). Isten válto-zásra szólít fel. „Legyetek készen, és fogadjátok el feddésemet!” – mondja.

Csendesedj el, és halld meg a kopogást szí-ved ajtaján. „Én, az Isten, mindeneketek meg-látogatlak, külön-külön. Én kopogtatok. Ha va-lamelyikőtök ajtót nyit Nekem, és beenged, Én bemegyek hozzá. Nem csak egyházként látogat-lak meg titeket, hanem személyesen. Adok nek-tek még egy esélyt: ha beengedtek, Én bemegyek hozzátok.”

Isten nem mond le egyházáról. Túl nagy árat fizetett érte. Életét áldozta érette. Egy dolgot el-mondhatok: amikor minden véget ér, Isten egye-seket a gyöngykapukon át haza fog vinni. Te is köztük leszel? Én is?

Ezen a reggelen, a gazdag ifjúhoz hasonlóan, szomorúan is távozzunk, de dönthetünk úgy is, hogy felajánljuk életünket Jézusnak. „Uram, vedd az én életem, és kedved szerint alakíts át! A Tied akarok lenni!”

Mondhatjuk azt is, amit Félix: „Ne most, Uram! Keress meg egy elfogadható órában!” (lásd Csel 24:25). De Isten kegyelméből mond-hatjuk ezt is: „Amint vagyok, sok bűn alatt,/ De mert hallom hívó szavad,/ S mert értem áldoz-tad magad,/ Bárány Jézus, jövök!” ■

■ VILÁGEGYHÁZ

Minden egyháztagnak részt kell vennie a küldetésben!

– a Hetednapi Adventista Egyház stratégiai tervének lényege .....

Egyházunk vezetői a 18,5 millió gyülekezeti tag mindegyikét arra bátorítja, hogy találja meg a módját, hogyan vehetne részt személyesen – a San Antonio-i Generál Konferencia után – az egyház következő öt évre szóló stratégiai tervében.

A 2015 és 2020 közötti időszakra szóló terv egy kétéves kutatás eredményeire alapoz, amelyben 41.000 adventistát és a múltban egyházunkhoz tartozó személyt kerestek meg. A tervet 2014-ben szavazták meg az Éves Tanács őszi ülészakán. Célja irányt mutatni egyházunk küldetésének teljesítéséhez, ami az emberiség Jézus visszajövetelére történő felkészítése.

„Olyan egyház vagyunk, amely vallja a minden hívők papságát, és úgy véli, hogy minden tagja különböző lelki ajándékokban részesült” – nyilatkozta Michael L. Ryan, az Adventista Világegyház alelnöke, a stratégiai terv kezdeményezője. – „Nem mindenki rendelkezik ugyanazzal a lelki ajándékkal. A stratégiai tervbe épített tényezők létfontosságúak küldetésünk előrehaladása szempontjából.”

Az olyan kezdeményezések, mint a „Higgy az Úr prófétáinak!” – amely egy előző programnak, „Megújulás az Ő Igéje által” nevű projektnek a folytatása, és amely egyházunk úttörője, Ellen G. White hét könyvének tanulmá-

nyozását tűzi ki célul – a hívek és Isten közti kapcsolat megszilárdítására törekednek, bátorítván a tagokat, hogy minél több időt szánjanak a Szentírás és a Prófétaág Lelke írásainak kutatására.

Egyházunk vezetői megvizsgálták az adventisták olvasási szokásait. A hívek kevesebb mint fele olvassa naponta legalább egyszer a Bibliát (42%), 32%-uk minimum kétszer hetente, 2%-uk pedig egyáltalán nem olvassa a Szentírást – a 2011 és 2013 között a Világegyház Statisztikai Központja által végzett kutatás kimutatása szerint. Az adventisták mindössze 16%-a olvassa naponta Ellen White írásait, 19%-uk pedig azt válaszolta, hogy soha nem olvasott Ellen White-írásokat!

Az egyház vezetői közvetlen összefüggést feltételeznek egyrészt az alacsony bibliatanulmányozási ráta és a lelki gyakorlatok elhanyagolása, másrészt az ember halál utáni állapota, a Mózes első könyvében leírt teremtés hete és Jézus közeli eljövetele kérdésére vonatkozó bizonytalanság között.

A Generál Konferencia minden Osztályának és Divíziójának feladata olyan projektek megalkotása, amelyek hozzájárulnak a stratégiai terv megvalósulásához. Az előttünk álló öt évben folytatódik a „Misszió a nagyvárosokban” nevű projekt, melynek célja az evangélium hirdetése a világ metropolisai-

ban, valamint „A komplex orvosi misszió”, amely a társadalom testi és lelki szükségleteit egyaránt megpróbálja ki-elégíteni ingyenes egészségügyi szolgáltatásokat kínáló klinikákon, egészség-expók alkalmával, valamint a gyülekezetek mellett működő egészségközpontokban.

Egyes divíziók – mint például a Dél-afrikai-Indiai-óceáni Divízió – sikeresen alkalmazzák az „Egy gyülekezeti tag – egy megmentett lélek” nevű misszióprogramot, amely bátorítja a tagokat, hogy évente legkevesebb egy lelket vezessenek Krisztushoz. A tagok a számukra legkézenfekvőbb missziómódszert alkalmazhatják, úgymint: személyes evangelizáció, kiscsoportos összejövetelek, a társadalom szolgálata, bibliatanulmányozás, vagy Krisztus módszere – elvegyülni az emberek között, és előbb fizikai szükségleteiket orvosolni. Istené a dicsőség! „A Dél-afrikai-Indiai-óceáni Divízió területén az evangelizálás egy életforma!” – nyilatkozta Paul S. Ratsara, a Divízió elnöke.

Mike Ryan kijelentette, hogy a legfontosabb az, hogy minden adventista megtalálja a helyét valamelyik kezdeményezésben. „Válasszatok egyet ezek közül, és vegyétek ki a részleteket a terv megvalósításában! Ha arra a következtetésre juttok, hogy a felajánlott lehetőségekben nem ismernétek ki magatokat, nézzetek körül, mérjétek fel a terepet, és dolgozzátok ki a magatok programját!”

Andrew McChesney, hírszerkesztő,
Adventist Review / ANN

Módosítások hitalapelveink szövegén .....

Szövegcszintű módosítások és ezek okai

A Hetednapos Adventista Egyház ritkán vizsgálta felül hitalapelveit. Mi a mostani revízió alapja? Hét okot említhetünk, amiért egy felekezeti doktrínái újraelemzését fontolgathatja. Ezek a következők:

A. A hitelvek szövegének gördülékenysége, mondatai szerkezetének egyszerűsítése.

B. A más nyelvekre történő fordítás megkönnyítése.

C. A problematikus szavak, kifejezések (elavult) jelentésének aktualizálása.

D. A nyelvezet egyértelműsítése, amennyiben az nem fejezi ki tisztán az egyház álláspontját.

E. Újonnan kialakult helyzetek tisztázása.

F. Az előző hitnyilatkozatokból hiányzó hangsúlyos elemeknek a szövegbe történő beiktatása.

G. Az előző hitnyilatkozat szövegén/tartalmán módosít, illetve kiegészíti újabb hitelvekkel.

A Generál Konferencia Ülésszakán megszavazott változtatások egyike sem tartozik a „G” kategóriába.

Jelentős, az „F” kategóriába tartozó szövegbővítésre nem került sor, viszont kisebb kiegészítések történtek. Például a 2. hitalapelv, „A Szentháromság” elvének esetében kiegészítettük a szöveget az „Isten, aki a szeretet” szintagmával. A 11. hitalapelv („Növekedés Krisztusban”) ezután a biblikus kereszténység társadalmi dimenzióját hangsúlyozza. Isten szeretetének kinyilvánítása és a társadalmi jólét hangsúlyozása mindig is fontos szempont volt egyházunk számára.

Számos változtatás az „A” és a „B” kategóriába sorolható. Például a 17. hitalapelvben („Lelki ajándékok és szolgálatok”) olyan változtatás történt, amely az angol szöveget érinti (a „which” szót a „that” szóval helyettesítették); a 25., „Krisztus második eljövetele” című doktrína esetében a „Krisztus küszöbön álló eljövetele” kijelentés helyett a „Krisztus közeli eljövetele” kifejezést iktattuk be. E változtatás oka a bibliai nyelvezet használatát, a könnyebben értelmezhető olvasat és könnyebb fordíthatóság.

Változtatásokat eszközöltünk a „C” kategóriában is, bizonyos szavak, kifejezések jelentésének elavulása miatt. A 7., „Az ember természete” című hitalapelvben (az angolban „Nature of Man”), amelyben az angol „man” szó utalhat emberre és férfira egyaránt, a mindkét nemre utaló „people/humanity” szavak alkalmazását vezettük be („man”/”mankind” helyett „people”/”humanity”). A 23., „Házasság és család” hitalapelvünk szövegében a „házastársak” szó helyett a „a férfi és nő közti házastársi kapcsolatot” kifejezést vezettük be. A „házastársak” szó jelentése a házasság kontextusában napjainkra megváltozott, és utalhat egyaránt különböző és azonos nemű felek szövetségére. 1980-ban, amikor szintén sor került hitnyilatkozatunk revideálására, az aktuális jelentéstartalom még nem volt elterjedve.

A jelenlegi módosítással hangsúlyozzuk: egyházunk továbbra is a házasság biblikus elvét vallja, napjaink kulturális-társadalmi változásai ellenére.

Jelentős változtatásokra került sor a „D” kategóriában. A „Krisztus élete, halála és feltámadása” című, 9. hitalapelvünkben a „feltámadt” szó elé beékeljük a „testben” szót. Ily módon tisztáztuk, hogy Jézus feltámadása nem csak lélekben történt meg, hanem valós, testben is bekövetkezett feltámadás volt. Habár a Szentírás hangsúlyozza ezt, számos teológus elveti, mivel nem ismeri el a Biblia leírásának hitelességét. Ezért tartottuk fontosnak a „testben” szó beékelését a szövegbe. A problémát már 35 évvel ezelőtt jelezték, és azóta megoldatlan volt.

„A próféta ajándéka” című, 18. hitalapelvünket illetően sokak értelmezése szerint az eddigi szöveg Ellen G. White-nak, egyházunk úttörőjének és egyik alapítójának, illetve munkáinak a Szentírásához hasonló tekintélyt tulajdonított. Az egyértelműsítés érdekében módosítottunk a szöveget. Maga Ellen White is aláhúzta a tényt, hogy az ő tekintélye minden szempontból alávetett a Szentírás tekintélyének. Az új szövegváltozat semmiben sem csorbitja a Biblia tekintélyét, ahogy Ellen White próféta tekintélyét sem.

A 8., „A nagy küzdelem” című hitalapelvünk eddigi szövege tartalmazta „az egész földet” szintagmát a bibliai özönvíz kiterjedését jelölendő. Ez a kijelentés arra utal, hogy a bibliai tanítás szerint az egész világot, a Föld teljes felszínét víz borította. A múltban nem számoltunk azzal, hogy a bibliai leírás hitelességét megkérdőjelezők „az egész föld” szó szerkezet alatt az akkor ismert világot értik, következésképp szerintük regionális kiterjedésű özönvízről lehetett csupán szó. Ezt az értelmezést kizárólag a Generál Konferencia úgy döntött, hogy az angol „worldwide” szó helyett ezután a „globális” szót használjuk.

A teremtésre vonatkozó 6. hitalpelvünk képezte a legfőbb indokot Hitvallásunk felülvizsgálatára a Generál Konferencia jelenlegi ülészakán. Az eddigi nyilatkozat egyesek szerint több értelmezést is megengedett, inkluzíve a teista evolúció elméletét. Ezért 2004-ben az Éves Tanács ülészakán egy nyilatkozatot fogalmaztak meg, amely leszögezte: az élet ezen a földön úgy je-

lent meg, ahogyan azt a Teremtés könyve első és második fejezete leírja. E hitalpelvet újraértelmezők szerint azonban a 2004-ben született nyilatkozatnak nincs súlya, mivel nem szavazták meg egy Generál Konferencia Ülészakán. A 2010-es Generál Konferencián elismerték a 2004-es nyilatkozatot, azzal a kéréssel, hogy a nyilatkozat lényegét belefoglalják Hitval-

lásunkba. E módosításnak a jelenlegi ülészakon történő bevezetése egyértelművé teszi, hogy Isten hat valós napon teremtette meg az életet, és a nyugalomnap szombattal kiegészült a ma is érvényben lévő hét, mint időegység.

Ed Zinke,
Az Adventist Review szerkesztője

■ ROMÁNIAI EGYHÁZ

Gyermekprédikátorok tábora – 2015 .....

2015. június 22. és 27. között került sor az idei gyermekprédikátorok táborára Laposnyán. A táborban 54 gyerek, 8 tanító és 1 tanítvány vett részt a Dél-erdélyi és Észak-erdélyi Egyházterület különböző gyülekezeteiből. A lelkes gyermekek a 8 és 14 év közötti korosztályhoz tartoztak, és 16 különböző gyülekezetet képviseltek.

A tábor fő céljai a következők voltak:

- közelebb hozni a gyermekeket Istenhez és egymáshoz
- fejleszteni a gyermekekben az advent azonosságtudatot
- megmagyarázni és megértetni a gyermekekkel hitünk alappilléreit
- megtanítani őket kifejező módon, ékesszólóan és nyilvánosság előtt bizonyosságot tenni hitükről

E célok elérése érdekében a gyermekek következő alaptevékenységeken vettek részt:

1. A naponkénti reggeli és esti áhítat az imalelkületet és közösségápolást szolgálta. Ezekben az alkalmakon erkölcsi értékekre, nemes jellemre neveltük a gyermekeket.

2. A „Prédikáció-szerkesztés 10 lépésben” című előadásorozat, amelyet Tamási Károly lelkipásztor tartott gyermeknyelven, a prédikáció elkészítésének és előadásának világába kalauzolta a gyerekeket.

3. A prédikációk tanulására szánt órák alatt minden gyermek tanítójával és csoportjával együtt tanulta kis prédikációját. A felajánlott prédikáció-témák újjakkal bővültek az idén. Ezúttal hitünk alapelvei kerültek feldolgozásra a gyermekek szintjén, oly módon, hogy arról nyilvánosság előtt bizonyosságot is tehessenek.

4. A közös tevékenységek alkalmával a gyerekeknek alkalmuk volt kreatív módon is kifejezniük és rögzíteniük prédikációjukkal kapcsolatos gondolataikat. Rajzok és könyvjelzők készítésének formájában ábrázolták bizonyosságtévésük főbb gondolatait, motívumait.

5. Az utolsó előtti nap délelőttjén mindenkinek a munkája értékelésre került. Az értékelés minden gyermek számára lehetőséget adott, hogy saját

maga felmérje, mennyit fejlődött, és hol kell még javítania.

6. A tábor csúcspontját a szombat délelőtti és délutáni istentiszteletek képezték. Ezekben az istentiszteleteken a kis prédikátorok hirdették Isten Igéjét a 6 különböző gyülekezetben: Szentkirályon, a marosvásárhelyi „A” gyülekezetben, Mezőfelében, Szászrégenben, Nyárádszeredában és Mezőkeszűben. A tábor hivatalos zárása az istentiszteletek keretében történt, amikor is átnyújtották a gyerekeknek az okleveleket.

Az idei gyermekprédikátorok táborát sikeresnek és áldottnak minősíthetjük, mivel kitűzött céljaink megvalósultak. Mindenért Istennek legyen hála és dicséret, aki megáldott tehetséges gyermekekkel, és aki megadta annak lehetőségét is, hogy képességeiket tovább fejleszthessék. A lehetőségek megteremtéséért és kivitelezéséért köszönet a szervezőknek, különösképpen Amota Lóránt lelkipásztornak, a Dél-erdélyi Egyházterület Ifjúsági Osztálya magyar vezetőjének.

Demeter Helén

A szavazás utáni nap

Szerdán egyházam küldöttei olyan kérdésben szavaztak, amely az utóbbi öt évben az egész világon foglalkoztatták hittestvéreinket. A téma sokrétű volt: egyrészt a Szentírás és a kultúra kapcsolatát érintette, továbbá az egyház egységét és szerkezetét, és végül a bizalom kérdését. A szavazat eredménye: 1381-en igennel és 977-en nemmel szavaztak, illetve 5-en tartózkodtak a szavazástól. Hitközösségünk úgy döntött, hogy nincs még itt az ideje meghatalmazást adni a divízióknak, hogy önállóan döntsenek a nők felszentelésének ügyében.

Delegátusként én is részt vettem a szavazáson.

Büszke voltam arra, ahogyan Myke Ryan, a gyűlés elnöke és a Generál Konferencia nyugdíjba vonuló egyik alelnöke a munkálatokat vezette, és hangsúlyozta azokat a kulcsfontosságú erkölcsi értékeket, amelyeknek az egymástól eltérő véleményeket hangoztató adventisták közti párbeszédet jellemeznie kell: az egymás iránti tiszteletet, a Krisztushoz való hasonlóságot és az iránta való engedelmesség készségét.

Büszke voltam arra, hogy mindegyikünk elismerte az ima fontosságát e sorsdöntő pillanatban. Ezek és ezek fohászokdtek tegnap mennyei Atyánkhoz az Alamodome-ban, és milliók a világ minden táján. Jó tudni, hogy nem áll fenn annak a veszélye, hogy Isten „kommunikációs hálózata” túlterheltté válik rengeteg kérésünk miatt!

Értékeltem a delegátusok odaadását mindkét részről. Tiszteletet tanúsítottak egymás iránt, és önfegyelmet gyakoroltak. Különböző védőbeszédet hallhattam, melyek a Szentírás iránti hűségre, a különböző kulturális valóságok elismerésére, egységre buzdítottak. Egyesek a különbözőség egységére szavaztak, mások szerint viszont az egységet csakis egy globálisan közös egyházpolitika alkalmazása biztosíthatja. Gyakran hallhattam, amint sokan hangsúlyozták: e kérdést nem szabad hitalapelvei rangra emelni!

Kényelmetlenül éreztem magam, amikor Jan Paulsen, a Generál Konferencia egykori elnöke lángoló beszédét keményen támadták. Tiszteletlenségnek tartottam egy olyan vezetővel szemben, aki több évtizeden keresztül szolgálta az egyházat. Feszült volt a hangulat.

Miután bejelentették a szavazás eredményét, láttam könnyes és aggódó arcokat is. Mi lesz másnap reggel, amikor felébredünk egy olyan szavazás után, melynek látszólag győztesei és vesztesei voltak?

Ma egy újabb zsúfolt napunk van az Alamodome sportcsarnokban. Sokan véleményt formálnak e jelentős határozatról az interneten, Facebook-on, különböző bloggokon, hírcsatornákon. Még a Washington Post is cikket közölt erről.

Egyházamra és ifjaira gondolok. A többség erejére és a kisebbség tehetetlenségére. Vajon hogyan közelítünk majd meg olyan kérdéseket, amelyek a kulturális különbségekre és a Szentírás értelmezésére vonatkoznak? Vágyakozva várok egy szóra az Úrtól, mely megnyugtatóna félelmeimet. A Jó Pásztorban bízom, aki nyája előtt megy, és mindenre gondja van. Bízom abban, hogy Isten akarata érvényesül, „ahogy a mennyben, úgy a földön is”. „Lelkem tehetetlenségében Jézusba kapaszkodom”, mondta Ellen G. White, aki gyakran használta ezt a kifejezést, ha szívét aggodalom töltötte el Isten utolsó idők egyházának sorsát illetően.

Mit tesznek az adventisták, amikor várakozóni kényszerülnek? Énekelnek (akárcsak mi tegnap, miközben a szavazás eredményére vártunk), és erőt merítenek a hit énekeiből. A „mily fenséges a kegyelem” című ének megnyugtató zaklatott lelkemet. A „Ha Megváltónk, ha Megváltónk” című himnusz vággyal tölti meg szívemet. A „Hozzatok koronát!” című ének hallatán elerednek a könnyeim.

De miután énekeltek, a lelkük megnyugodott, és az összes könnycseppet elhullatták, az adventisták munkához látnak. Motivációjuk nem egy program, hanem az a sok százmillió ember, aki még nem hallott a keresztre feszített Krisztusról. Megfognak egymás kezét, hogy együttes erővel szolgálhassák mindazokat, akiknek reménységre, bátorításra van szükségük. Készek Jézus lába és keze lenni, mivel tudják, hogy nem sokára, a nagyon közeli jövőben meglátják a Menynyek Királyát.

Várják az Urat, szolgálják és imádják Őt. Együtt! ■

Gerald A. Klingbell,
az *Adventist Review*
szerkesztője

Sosem vagyunk egyedül

A megígért Vigasztaló megelőzi Krisztus visszajöttét

Az áhítat kedden, 2015. július 7-én délelőtt hangzott el.

Két történelmi támpont között élünk. Az egyik: „Elmegyek, hogy helyet készítek néktek” (Jn 14:2). A másik: „Ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket” (3. vers). Jézus búcsúzó üzenetében a két kulcsfontosságú időpont között mindössze pár pillanat telik el, pár szó. Számunkra ez a pár pillanat egy 2000 éves kolosszális időtartam, egy egyre fokozódó feszültség távozása és visszatérése között. Ebben a feszültségben azonban Jézus megígérte, hogy elküldi számunkra a Vigasztalót. Milyen kapcsolat van az Ő ígérete és a mi hűségünk között? Hogyan értsük meg az egyház drámáját ebben az időszakban? Hogyan közvetítsünk reménységet azoknak, akik a világ szorításában élnek? Ezek a kérdések foglalkoztatták Krisztust az utolsó vacsora alkalmával.

AZ ÍGÉRET

Jézus barátai iránt tanúsított empátiája szavában és távozása körülményeiben jut kifejezésre. A szeretett Rabbi távozását tanítványai nehezen viselik, úgy érzik, árván maradtak. És itt következik az ígélet, melyet egyetlen egy rabbi sem tehetett meg ezidáig: „Nem hagylak titeket árvakul, eljövök ti hozzátok” (18. vers). Hogy lehetséges ez? – teheték fel maguk közt a kérdést a tanítványok. Jézus ekképpen válaszolt nekik: „Én kérem az Atyát, és más vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké” (16. vers).

János evangéliumában a Szentlélek identitásának több megnyilvánulása van. Galamb formájában leszáll Jézusra, életet ad, elősegíti a bűnös megtérését, csillapítja a lelki szomjat, és jelen van bárhol, ahol igazi istenimádatot gyakorolnak. János szerint „Az Isten Lélek” (4:24).

Van azonban egy egyedi ismertető jegye a Szentléleknek: Ő Jézus megígért utódja, a Vigasztaló. A második Vigasztaló, hiszen az első

Jézus volt. János öt alkalommal nevezi Őt így (Jn 14:16.26; 15:26; 16:7 és 1Jn 2:1).

A görög „paraklétosz” szót nehéz lefordítani, mivel többjelentésű. Az angol fordítók „vigasztalónak”, „védelmezőnek”, „tanácsadónak”, „segítségnek” fordítják. Szó szerinti jelentése ez: „akit valami vagy valaki mellé hívnak” (segítségül, ha a szükség úgy kívánja). A vigasztaló a védelem ügyvédje a törvényszéken, a közvetítő két, egymással konfliktusban álló fél között. Egy oda-szentelt életű, hívő zsidó számára a jó cselekedet – akár a bűnért való áldozat a templomban – „paraklétosz”, azaz vigasztaló volt, míg a gonosz cselekedet „vádoló, sérelmező”.

FILEP KÉRÉSE

Jézus – válaszként Filep kérésére – megígérte a Vigasztalót. „Uram, mutasd meg nekünk az Atyát!” (Jn 14:8). Milyen furcsa kérés ez a Jézus

A németországi Mathilde Frey egészen mostanáig a Fülöp-szigeteki Nemzetközi Adventista Intézet Ótestamentum-professzora volt. Férje Marcus, akivel két lánya van: Delia és Chiara.

mellett töltött három év után – gondolhatnánk. De íme, néhány ok, amiért e kérés Filep egy mélyebb lelki szükségletére világít rá – nem pedig hitetlenségére, amint azt némely bibliamagyarázók értelmezik.

Elsősorban Filep az egyetlen a tizenkét tanítvány közül, akinek nincs apja, se testvére vagy más rokona. Ő nem olyan, mint Péter, András, Jakab, János és a többiek, akiknek a nevéhez hírnév tapad. Sehol sem találjuk feljegyezve, hogy „X”-nek a fia, vagy „Y”-nak a testvére lett volna. Filep más volt, mint a többi. Másodsorban senki sem irányította őt Jézushoz, hanem maga Jézus kereste és találta őt meg (Jn 1:43-44). Harmadsorban a köztük lezajlott és a Bibliában feljegyzett két párbeszéd mindegyike a tanítvány hiány miatti belső vívódására világít rá. „Kétszáz dénár... nem elég ezeknek”, mondta Jézusnak, amikor az ötezeret kellett megvendéglenni (Jn 6:5-7). Ez a belső harc válik nyilvánvalóvá kérésében is: „Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és elég nekünk!” (Jn 14:8). Filep volt az, akinek kevés adott az életben, a senki fia volt, aki nem büszkélkedhetett apja nevével. Mennyire megalázó lehetett mindez abban a korban! Nagyon jól tudta, mit jelent nélkülözni, apa nélkül felnőni.

JÉZUS VÁLASZA

Mit válaszolt Jézus Filepnek? „Annyi idő óta veletek vagyok, és mégsem ismertél meg engem, Filep? Aki engem látott, látta az Atyát... Nem hiszed-e, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya én bennem van?” (9-10. vers). Erre a szövegrészre főként teológusok hivatkoznak, amikor Jézus istenségéről vitatkoznak, és valóban, ez az egyik legértékesebb bibliaiszöveg e tekintetben.

Ha viszont Krisztus szavait kizárólag a doktrína fényében értelmezzük, szem elől tévesztjük a tanítványokhoz, főként az itt meg is nevezett Filephez intézett személyes feddést. „Annyi idő óta veletek vagyok, és mégsem ismertél meg engem, Filep?” Jézus e kérdése utalt azokra az alkalmakra, amikor az Atyával beszélt, és az Atya dolgait végezte, amikor nem feledkezett meg a kisemmizettekről és magányosokról, gondjukat viselvén és bátorítván őket. Egyszóval: a Vigasztalójuk volt. Ő tette mindezt „az Atyában” vagy az „Atya nevében”, akár a zsidó fiú, akit az apja neve alapján azonosítottak, és az apját képviselte mindenben, amit tett.

De térjünk csak vissza a kérdésünkhöz: hogy láthatja meg az Atyát egy olyan árva, magányos ember, mint Filep? Az UNICEF becslése szerint a földön 150 millió olyan gyermek él, aki egyik

vagy mindkét szülőjét elvesztette. További milliók szenvednek az apjuk fizikai hiánya miatt, és számuk sincs azoknak, akik nem élvezhetik apjuk érzelmi támaszát. Az árvák világában élünk. Kész csoda, hogy vannak, akik ezzel a kéréssel fordulnak Jézushoz: „Mutasd meg nekem az Atyát!”

Jézus megoldása: a másik Vigasztaló, az Igazság Lelke. Hogyan fogja megváltoztatni a Lélek a hátrányos helyzetűek sorsát? Hogyan lesz a magányból közösség? „De ti ismeritek Őt, mert nálatok lakik, és bennetek marad” (Jn 14:17). Az Ő bennünk maradása nem részleges. A Szentlélek, a Fiú és az Atya közt nincsenek válaszfalak (20. vers; Jn 17:11.21). Csakis a mi világunkban és kifejezőmódunkban teszünk vesszőt Közéjük, megkülönböztetjük, hierarchizáljuk Őket. Istenben az „egyetlen” szó a legfontosabb, mely az istenség feloszthatatlanságára utal. Az „Egyetlen” jelentése „teljesség”, felhívás a Vele való hasonlóságra a szeretetben, és e szeretetnek mások felé történő irányításában (5Móz 6:4-9; Jn 14:21).

JÉZUS, A MAGÁNYOSOK PARAKLÉTOSZA

A megígért Paraklétosz különleges szenvedélye Krisztushoz vezetni bennünket, és megmutatni, hogyan kell viszonyulnunk az összetört szívűekhez és magányosokhoz (Jn 14:26; 15:26). Ha figyelmesen olvassuk János evangéliumát, láthatjuk, hogyan élt Jézus Paraklétoszként, és Paraklétoszként hogyan nyilatkoztatta ki az Atya jóságát.

Nikodémusnak, az előjáró zsidó férfiúnak Istenről és az Ő országáról beszélt. Ott, az éjszaka leple alatt, a farizeus olyan szavakat hallott, amelyek felkeltették csodálkozását: Isten mindenkit szeret (Jn 3:16)! Az emberek kaptak egy második esélyt, a Lélek közbelépésének köszönhetően. A Zsidó Legfelsőbb Bíróság bírájaként Nikodémus nagy fontosságot tulajdonított a törvényeknek, és élesen elválasztotta egymástól a törvény tisztelőit és annak áthágóit. Jézus a Legmagasabb Ítélszék Bírójára irányította Nikodémus figyelmét: „Mert nem azért küldte Isten az Ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa (a görögben *krino* – azaz: *elkülöníteni, elítélni*) a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa” (3:17. vers).

A samáriai asszonyhoz egy egyszerű kéréssel fordult: „Adj innom!” (Jn 4:7). Ez a kérés mély gondolatokat felszabadító beszélgetés kezdete volt, melynek végső üzenete megváltoztatta az asszony életét: Jézus számára nincsenek befogadott és kirekesztett emberek; az igazi imádati he-

lyen nincsenek válaszfalak; a regionális és vallásos hagyományoknak semmilyen jelentőségük nincs. Jézus egy szintre hozza a Garizim-hegy és a Templom hegyének szintjét a völgyben csordogáló patak szintjével, hogy mindenkinek a tekintete a Kálvária dombjára irányulhasson. Még az osztály- és nemek közti különbségek is eltűnnek, mivel Jézus a férfinál társadalmilag jelentéktelenebb nőt választja az üzenet hordozójának. Az egyedüllét és a szégyen erejét veszti, amikor egy egész falu ujjong örömeiben a jó hír hallatán.

A bethesdai tó partján fekvő, 38 éve mozgásképtelen férfi történetében különleges hangsúlyt kap az egyedüllét: „Uram, nincs emberem” (7. vers). 38 évig senki sem vette számba! „Kelj fel, vedd a te nyoszolyádat, és járj!” (8. vers). És most, hogy életében először képes volt lábra állni, és maga vitte az ágyát, felfigyeltek rá az emberek. Szombat volt. Jézus később találkozott vele a templomban, és ezt mondta neki: „Íme, meggyógyultál; többé ne vétkezzél, hogy rosszabbul ne legyen dolgod” (14. vers). E szavak által Jézus rámutatott arra, hogy ki a Gyógyító. A meggyógyított azonban feljelentette Őt a hatóságoknál amiatt, hogy szombaton gyógyított. Egyesek úgy vélik, hogy nem is érdemelte volna meg a gyógyulást. De végső soron megérdemli-e valaki, hogy Isten meggyógyítsa?

Mennyire zavartan érezhette magát a parázaságon ért asszony a Templom udvarának közepén! Az egyházi vezetők mellett szólt a Törvény. Figyeljük meg, hogyan írja le ezt a jelenetet Ellen G. White: „Farizeusok és írástudók csoportja közelített hozzá (Jézushoz), magukkal vonszoltak egy halálra rémült nőt, akit kemény, mohó hangon azzal vádoltak, hogy megszegte a hetedik parancsolatot. Jézus színe elé toloncolták, és képmutató tisztelettel megkérdezték: »A törvényben pedig megparancsolta nekünk Mózes, hogy az ilyenek köveztessenek meg; te azért mit mondasz?» (Jn 8:5)

Jézus egy pillanatra körbenézett a helyszínen – a szégyenében remegő áldozaton, a kemény tekintetű, emberi együttérzést nélkülöző méltóságokon. Szeplőtlen tisztaságú lelke visszarettent a látottaktól. Jól tudta, miért hozták eléje ezt az ügyet. Olvasott a szívekben, a jelenlévők mindegyikének ismerte jellemét és életútját. Az igazságnak ezek az úgynevezett őrei maguk vitték áldozatukat a bűnbe, hogy törbe csalhassák Jézust” (Jézus élete, 460–461. old.).

Ezután érdekes dolog történt, ami még Jézus is meglepte. Nem válaszolt az asszonyt vádolók kérdésére, hanem ehelyett ujjával írni kezdett

a templom udvarának porába, mondván: „Aki közületek nem bűnös, az vesse rá először a követ” (Jn 8:7). Miután ezt kimondta, tovább írt a porba, majd a megriadt asszony szemébe nézett. Őt a nő foglalkoztatta, vádolóira ügyet sem vetett.

Tekintsünk csak bele a Jézus és a parázna asszony közti párbeszédbe:

– Asszony! Hol vannak a te vádolóid? Senki sem kárhoztat téged?

– Senki, Uram.

– Hát akkor Én sem foglak. Menj el, és többé ne vétkezz! (8:10-11)

A János evangéliuma 9. fejezetében bemutatott világtalan férfi azok csoportjába tartozik, akiket sosem vesznek észre. Nap mint nap a Templom ajtajában állt és kéregetett. Jézus sárat tett a szemére (János itt a „ken” igét használja – Jn 9:6.11). Ebben a történetben figyelmünket elvonja az, hogy a világtalan nem gyógyul meg azonnal a szemére kent sárból és nyálból nyert kenettől. Szem elől tévesztjük a lényegét, a szentet. Egy vak szemének „megkenése” („epichurio”) az Újtestamentumban egyedül itt jelenik meg, és kapcsolatban áll a „Felkenttel”, Krisztussal („christos”). Micsoda szent közösségi életmódban volt része ennek a vak férfinak, miután a szülei is cserben hagyták őt (20-23 versek)!

Majd ott van Mária története (Jn 12:1-8). Az emberek jól ismerik őt a neve alapján, vér szerinti rokonai révén (Márta és Lázár lánytestvére volt), és a hely alapján, ahonnan származott (Betánia). Mária egyedül van. Jézus lábának drága illatszerrel való megkenése eléggé banális eseményként tűnik ki a bibliai leírásból. Júdás egyenesen értelmetlennek, pazarlásnak tartja. De Jézus ezt mondja Júdásnak: „Hagyj békét neki; az én temetésem idejére tartogatta ő ezt!” (7. vers). Amit a tanítvány megvetett, azt az Úr értékelte. Lábai bebalzsamozása temetésének idejére átalakul Királyok Királyává való felkenetésévé.

SOSEM VAGYUNK EGYEDÜL

János evangéliuma igazolja: nincs egyedüllét ott, ahol Jézus is jelen van. A Gecsemáné-kertben Jézus nincs egyedül, habár tanítványai elhagyták: Vele van a mennyei Atya (Jn 16:32). A keresztnél nem hangzik el egyetlen búcsúszó sem Jézus ajkáról, amiből arra következtethetnénk, hogy elhagyott minket. „Elvégeztetett” – mondta ki a győzedelmes Krisztus. Mostantól fogva veletek van a Vigasztaló, a Fiú és az Atya mindaddig, míg „ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket” (Jn 14:3). „Békességet hagyok néktek; az Én békességemet adom néktek” (14:27). ■

A Generál Konferencia titkárának jelentése

Az Adventista Egyház története egy maréknyi millerita hívővel kezdődött, akik megpróbáltak magyarázatot találni az 1844-es nagy csalódás okára és értelmére, amikor is Jézus – várakozásuk ellenére – nem jött vissza. E kis csoport nem mondott le hitéről. Lerázta magáról a csüggedés rabláncait, és határozott léptekkel elindult az úton, engedelmeskedvén a Biblia prófétálásra szólító parancsának: „Ismét prófétálnod kell néked sok népek és nemzetek, és nyelvek és királyok felől” (Jel 10:11).

A történelem hamujából felemelkedett a végidő mozgalma. Az előttük álló évtizedek alatt a kicsiny kis adventista csapatból globális, profetikus mozgalom alakult ki, és jelenleg több mint 18 millió tagot számlál. A Földnek az Egyesült Nemzetek Szövetsége által elismert 237 országa közül 216-ban élnek adventisták. 148.023 gyülekezetünk és csoportunk van, 173 kórházunk, 2164 iskolánk, 21 élelmiszergyárunk, 15 médiközpontunk és 63 könyvkiadónk. A változás a szervezetlen kis csoporttól egy világszéles egyházig csodának tekinthető.

A Generál Konferencia első ülészakán, 1863-ban, Battle Creek-ben (Michigan állam) 20 küldött vett részt hat egyházterület képviselőjeként. Abban az időben 3500 tagja, 125 gyülekezete, 22 felszentelt lelkésze és nyolc felhatalmazott lelkésze volt egyházunknak.

2015-ben, a 60. ülészakon 2571 delegátus vesz részt a munkálatokon. Ők 18.479.257 hetednapi adventistát képviselnek a Föld minden kontinenséről. Ma 132 unióknak van, amely 633 egyházterületet és missziót foglal magába. Exponenciális növekedés jellemzi egyházunk történetét ez alatt a 152 év alatt.

2010-ben a taglétszámunk 16.923.239 volt. Három évvel később, 2013-ban az adventisták

száma átlépte a 18 milliós küszöböt. 2014 decemberében 18.479.257 hetednapi adventista élt a világon. Ma 1.556.018-cal több adventista van, mint az ötéves időszak elején.

Ez a szám nem tartalmazza a meg nem keresztelt gyermekeket, és mindazokat, akik adventistáknak vallják magukat. Pápua Új-Guineában például regisztereinkben mintegy 250.000 tag szerepel. A legfrissebb népszámlálási adatok szerint azonban majdnem egymillió személy vallotta magát hetednapi adventistának. Sokan azok közül is, akik elhagyták egyházunkat, még mindig adventistáknak tartják magukat.

Jamaicán hivatalosan 262.000 adventista él. A népszámlálási adatok szerint azonban ez a szám 323.000. A mexikói Chiapas-ban is hasonló a helyzet.

Az 1955-ös év történelmi jelentőségű: ekkor léptük ugyanis át az egymillió küszöböt. A kezdetektől 92 évnek kellett eltelnie ehhez. A második milliót 15 év múlva, 1970-ben értük el, a harmadikat nyolc év alatt, a negyediket 5 év leforgása alatt, az ötödiket pedig 3 év alatt. Ezután minden egymillió tagos gyarapodáshoz két évnek kellett eltelnie. Isten neve legyen áldott!

Ez a figyelemre méltó növekedés rendkívüli fontosságú, lévén hogy a többi protestáns felekezetek taglétszáma csökken a világon. A „Christianity Today” egy friss jelentése szerint az Adventista Egyház nagyság szerint az ötödik egyház a világon, a katolikus, keleti ortodox, anglikán és pünkösdisták egyház után.

Sok egyháztörténész felfigyelt arra, hogy az utóbbi mintegy 50 év alatt a kereszténység súlypontja Észak-Amerikáról és Európáról (a globális északról) átkerült Afrikára, Ázsiára és Latin-Amerikára (a globális délre). Európában a keresztény terület visszahúzódik, míg Afriká-

ban, Ázsiában és Dél-Amerikában szédületes tempóban terjed. A globális északot iparosodott kontinensek alkotják, amelyek hagyományosan misszionáriusokat küldő földrészek, a globális dél pedig tradicionálisan misszióterületnek minősül.

Ma sokkal több adventista él délen, mint északon. 1960-ban az Adventista Egyháznak a globális délen 675.000 tagja volt (54%-a az akkori összlétszámnak). 50 év múlva ez a szám elérte a 16,9 milliót (91,43%). A globális északnak 1960-ban 570.000 adventista tagja volt, 2014-ben pedig 1,6 millió, azaz az összlétszám 8,5 százaléka.

Keresztiségek

Ezt az arányváltást a keresztségek száma is tükrözi. 1960-ban a globális északon a keresztségek számának 31%-ára került sor, míg a globális délen ezek 69%-ára. 2014-ben az arány 3% a 97%-hoz.

Az Adventista Egyház Statisztikai Irodájának adatai szerint 2014-ben 1.167.796 személy csatlakozott az Adventista Egyházhoz, ami meghaladja a 2013-as 1.091.222-es, vagy a 2010-es 1.050.785-ös számot. Mit jelent egyházunknak ez a több mint egymillió fő évente? 3199 keresztséget naponta, 133-at minden órában, 2,2-t percenként.

2004 volt az első év történelmünkben, amikor egy év alatt több mint egymillióan kereszteskedtek meg. Ez a lendület megmaradt a következő években is. 2014 volt sorrendben az ötödik esztendő, amelyben a megkeresztelték száma meghaladta az egymilliót. Csupán ebben az elmúlt öt éves időszakban 6.618.689 személy csatlakozott egyházunkhoz keresztség és hitvallás útján.

Gyülekezetek

Egyházunk misszionárius erőfeszítései között a gyülekezetalapítás elsőbbséget élvez. A legfrissebb adatok azt mutatják, hogy 2014-ben 78.810 gyülekezetünk és 69.213 csoportunk volt. Ez az év rekordévnek bizonyult: 2446 gyülekezetet alapítottunk, ami 6,7 gyülekezetet jelent naponta. Minden negyedik órában egy gyülekezet alapítására kerül sor. Az előző rekordot a 2002-es év tartotta 2416 alapított gyülekezettel.

A tavalyi év rendkívüli volt. Amellett, hogy ebben az évben alapítottuk 152 éves történelmünk során a legtöbb gyülekezetet, ebben az évben volt a legtöbb keresztségünk is. Sorozatban ez a tizenkettedik év, amelyben évi több mint 2000 gyülekezetet alapítottunk!

2014-ben tehát 148.023 gyülekezetünk és csoportunk volt, ami 12.678-cal több az öt évvel előtti állapothoz képest. Figyelemre méltó, hogy évente átlagban 2536 gyülekezetet és csoportot alapítottunk, 2010-től errefelé.

Növekedés

Az éves növekedési rátánk 2014-ben, világszinten 1,85% volt. 2006-ban a gyarapodásunk majdnem 5%-os volt, ami azt jelenti, hogy az volt az egyik legjobb évünk a taglétszám növekedése szempontjából. Ha csak az 1,85%-os növekedési arányt vesszük alapul, akkor is elmondhatjuk, hogy a Hetednapi Adventista Egyház a világ egyik leggyorsabban növekvő egyháza.

A teljes képhez azonban számításba kell vennünk a tagságból történő távozásokat is. 2010 és 2014 között 6.212.919 személy csatlakozott egyházunkhoz, viszont 3.717.683-an elhagyták sorainkat. Az Úrban elhunyt személyeken kívül a veszteségi rátánk 60 a 100-hoz.

Ezt a rettenetes magas arányt a pontos auditprogramnak köszönhetően kaptuk, amely azonosítja és törli a tagnévsorból az évek során egyházunkat elhagyó személyek nevét. Az utóbbi, a pontos audit-vizsgálatokat megelőző évekre visszatekintve, az ez arány 48 a 100-hoz volt. Fajdalmas szám adatok ezek.

A tagnévsorok auditvizsgálatai az előző öt éves időszakban kezdődtek, és teljesedtek ki ebben az öt évben. Az auditfolyamat bebizonyította, hogy a tisztesség a legjobb politika. Egy mestersegesen felduzzasztott taglétszám elfogadhatatlan fogalom a mai statisztikák világában.

Az auditvizsgálat egyik pozitívuma: Hollandia felfedezte, hogy több adventista tagja van, mint azt gondolta.

A küldetés kihívásai

Büszkék vagyunk, hogy a világ legerősebb egyháza vagyunk: az Egyesült Nemzetek Szövetsége által elismert államok 91%-ában jelen vagyunk. Elégtétel számunkra, hogy hűségesek voltunk profetikus küldetésünkhöz (Jel 10:11). Elégé sikeresek voltunk nagy megbízásunkban, melynek értelmében tanítványokká tettünk minden népek közül sokakat (Mt 28:19, Lk 24:47).

Amikor a „minden népek” szókapcsolatra gondolunk, legtöbbünknek olyan országok jutnak az eszünkbe, mint Mali, Egyiptom vagy Brazília. A görög szókapcsolat – „panta ta ethne” – jelentése túlmutat a geopolitikai entitások fogalmán.

Voltaképpen nem országokra, hanem etnikai-nyelvi közösségekre utal. Jézus nem arra adott parancsot, hogy minden országban hirdessük az evangéliumot, hanem arra, hogy minden nyelvi-kulturális közösségnek. El kell jutnunk minden emberhez ezen a világon!

Most, hogy tudjuk, mi a „panta ta ethne” jelentése, levonhatjuk a következtetést, hogy küldetésünket nem azzal mérjük, hogy hány országba sikerült behatolnunk (jóllehet ez is fontos, nyilván), hanem azzal, hogy minden nép körében és nyelvi-kulturális közösségben gyülekezeteket alapítsunk.

Kenya a legjobb példa erre. Kenya mindig is a kelet-afrikai szolgálatunk hajtóereje volt. Ebben az országban – két Egyházterületben – több mint 824.000 adventista él. A hívők zöme négy fontos törzs tagja, de összesen 42 törzs él az országban. A becslések szerint a kenyai adventisták 70%-a két törzsnek – a Kisi és a Luo törzsnek – a tagja, míg az ország legnagyobb törzsei – a Kikuyu, Luhya, Kalenjin és a Kamba – az adventisták mindössze 25%-át adják. Ez a helyzet tisztán mutatja, hogy Kenya legnagyobb törzseit tudtuk a legkevésbé átfogni az evangelizálással, jóllehet az országban majdnem 10.000 gyülekeztünk és csoportunk működik!

Egy másik példa a városi és a falusi környezet közti egyenlőtlenség. Sok országban figyelemre méltó a növekedés a szigeteken és a rurális környezetben. Több tízezer keresztkednek meg évente. Miközben ünnepejük a falvak megtérését, figyelniük kell a városokban élő milliókra, akiknek ugyanúgy szükségük van a hármasság üzenetére. A „panta ta ethne” szavak jobb megértésének oly módon kell alakítania misszióstratégiánkat, hogy minden embercsoporthoz eljuthassunk, nem csupán a társadalom bizonyos rétegeihez.

A „panta ta ethne” értelmében küldetésünk nem korlátozódhat a külmisszióra, amely kétségtelenül kritikus tényezője nagy megbízatásunk teljesítésének. Ha nem küldenénk a világ minden tájára misszionáriusokat, a nem keresztény világ négyötödéhez soha nem jutnánk el. De a nagy küldetés nem csak külmisszió! Minden hívőnek választania kellene célszemélyeket, csoportokat saját társadalmi-kulturális környezetében, akiknek hirdetheti Jézus közeli vissza-

jöttét. Ezek élhetnek családjukban, közvetlen szomszédjukban, utcájukban, városukban. Minden hívőnek megvan a maga része az egyház küldetésében. Isten minden embere részt vehet a nagy megbízatásban.

Ellen White írta: „Isten mindenkitől, akinek felfedte a jelenvaló igazságot, személyes szolgálatot vár el. Nem mindenki mehet misszionáriusként idegen országba, de mindenki lehet misszionárius a saját hazájában, családjában, szomszédságában.” (*Bizonyságtételek*, 9)

Következtetések

Az utóbbi öt évben az Adventista Egyház fáradszónaként növekedett. 2005-ben 14 millió, 2010-ben 17 millió, 2014-ben pedig 18,5 millió megkeresztelt adventista élt a világon. Gondolták volna ezt 1863-ban, az első Generál Konferencia alkalmával, amikor mindössze 3500 tagja volt az egyháznak?

Sikereink ellenére még mindig megműveletlenül maradnak hatalmas földterületek. A „10/40-es ablak” a Föld lakosságának 60%-át foglalja magába, de az adventisták számának mindössze 10%-át. A világ 500, egymillió lakosnál többet számláló városa közül 236 a „10/40-es ablak”-ban található. Mit tegyünk?

Emberi szempontból áthidalhatatlannak tűnő kihívások előtt állunk. Isten által azonban minden lehetséges, ígéretei biztosak. Ellen White teljes lelki meggyőződéssel írta az alábbiakat: „Amikor az előttünk álló konfliktusra gondolunk, és a nagy munkára, ami ránk vár, remegni kezdünk. De gondoljunk arra, hogy a mi segítségünk mindenható! Erősekké válhatunk az Ő erejében! Tudatlanságunkat bizzuk az Ő bölcsességére, gyöngeségünket az Ő erejére, tehetetlenségünket tévedhetetlen mindenhatóságára. Átala többek leszünk, mint győztesek!” (*Review and Herald*, 1901. július 9.).

Meggyőződésünk, hogy a most még legkevésbé evangelizált országok és személyek is hamarosan látni fogják Isten ígéretének teljesedését, melyet Habakuk próféta közvetített számunkra: „Mert az Úr dicsőségének ismeretével betelik a föld, amiképpen a folyamok megtöltik a tengert” (Hab 2:14).

Ez a mi reménységünk. Ez a mi álmunk. Csakis a szuverén Isten teljesítheti mielőbb! ■

G. T. Ng
a Generál Konferencia
végrehajtó titkára.
Egyetemi tanárként, a
Teológiai Szeminárium
dékánjaként és divízió
titkárként is szolgált.
Feleségével a Maryland
állambeli Laurelben él,
az Egyesült Államokban.

Próbákon át a dicsőség felé

Az advent mozgalom és Jézus eljövetele

Elérkezett a várva várt pillanat. Negyven év vándorlás után Isten népe végre megérkezett a megígért ország határához.

Izrael fiait nem választotta már el semmi Kánaántól, csak a megáradt Jordán. „És meghálanak ott”, a folyó partján (Józs 3:1).

Pihenő a folyó partján

Útjuk során semmi sem volt véletlenszerű. Ott, a felduzzadt Jordán partján, az örvénylő vizet nézték, és tudatában voltak annak, hogy lehetlenség átkelniük a folyón. Istennek közbe kellett lépnie, megoldást kellett mutatnia számukra.

Időnként nekünk is „meg kell hálnunk” a jelképes Jordán partján, hogy megértsük: csakis Isten szabadíthat meg. Néha szembesülnünk kell a sötétséggel, hogy elismerjük: Isten a mi világosságunk. Gyengékké kell válnunk, hogy Isten lehessen erősségünk; csődöt kell jelentenünk, hogy felfogjuk: Isten viseli gondunkat. Meg kell tapasztalnunk a betegséget és fájdalmat, hogy Isten gyógyírja felépíthesse bennünket.

A Jordán partján megpihenő izraeliták megértették, hogy abban a helyzetben isteni beavatkozásra volt szükségük.

A pihenő ugyanakkor alkalom volt számukra felkészülniük az Isten dolgaira. Ezt mondta nekik Józsué: „Tisztítsátok meg magatokat, mert holnap az Úr csodákat cselekszik köztetek” (Józs 3:5). Az Úr csodákra készült, nekik pedig fel kellett készülniük erre. Át kellett adniuk magukat teljesen Istennek ahhoz, hogy bemehessenek Kánaánba. Teljes odaszentelődés, lelki megújulás és reform nélkül ezt nem teheték meg. Miközben a megígért föld határában várakoztak, Izrael gyermekei átadták magukat Istennek.

A folyó medrén át

Elérkezett az idő, amikor hittel tovább mehettek. Mintha hallanám a tábor felébresztő kürt hangját, a lázasan készülődők lépteinek nesztét, a kecskék mekegését és a bárányok bégését. Látom a frigyládát a menetelők élén. A papok az örvénylő vízhez közelednek, lábaikat

Alain Coralie
*a Dél-Közép-Afrikai
Divízió végrehajtó
titkára, Nairobi-ben,
Kenyában.*

megáztatják a folyóban. Amint lábuk a víz tük-
rét érinti, a Jordán hirtelen megáll az ő folyásá-
ban. A papok egészen a folyó medrének közé-
péig mennek, és egészen addig maradnak ott,
míg a nép maradéktalanul át nem megy a túlsó
partra. A folyó medre nem iszapos, se nem sáros,
hanem száraz.

Szabadulásra emlékeztető kövek

Ekkor Isten furcsa dolgot kért Józsuétól: hív-
jon magához a tizenkét nemzetségből egy-egy
képviselőt, és parancsolja meg nekik, hogy ve-
gyenek egy-egy követ a folyó medrének közepé-
ből, és hordják azt a vállukon egészen az Ígéret
Földjéig, majd Gilgálban építsenek emlékművet
belőlük.

Miért kérte Isten őket erre? Mi szükség volt
egy műemlékre? Mit jelképeznek ezek a kövek?
Ha beszélni tudtak volna, hangosan kiáltották
volna: „A ti Istenetek hűségesei!” A Gilgálban épí-
tendő emlékmű célja rögzíteni az izraeliták tuda-
tában, hogy Isten mindvégig hűséges volt hozzá-
juk, Egyiptomtól egészen az Ígéret Földjéig.

Ezek a kövek jelként szolgáltak, „emlékezte-
tül... az Izrael fiainak mindörökre” (Józs 4:5-7).
Kézszel érinthető bizonyosságai voltak Isten hatal-
mának és jelenlétének. Isten tudta, hogy az ese-
ményekről – még az oly rendkívüliekről is, mint
a Jordánon való átkelés – megfeledekzik az ember,
ezért rendelte el az emlékmű megépítését.

Mennyire feledékenyek vagyunk. Isten meg-
áld minket, de mi megfeledekezünk erről. Megsza-
badít, de mi elfelejtjük. Megmutatja számunkra a

szabadulás útját, s miután révbe jutottunk, fele-
désbe merül minden. Ezért amikor arra kér, hogy
emlékezzünk, nem memóriagyakorlatokat végez-
tet velünk, hanem szeretné, hogy elmélkedjünk
jelenlétén, életünkben történt beavatkozásain, ér-
tékeljük és ünnepeljük meg mindazokat a csodá-
latos dolgokat, amelyeket értünk tett.

Veszélyes megfeledekzeni a múlttól. Nincs
identitásuk és jövőjük azoknak, akik nem elmél-
kednek történelmükön. Ha nem tudjuk, hogy ju-
tottunk el ideig, azt sem tudjuk, miért vagyunk
itt, és hová szeretnénk eljutni. El leszünk tájolja-
va, nem leszünk tisztában saját, jelenlegi helye-
zünket illetően, és bizonytalan lesz számunkra
a jövő is.

Vajon valós veszély ez ránk, Isten népére
nézve? Feszélyezve, szegyenkezve érezzük ma-
gunkat a múltunk miatt, el szeretnénk határolni
magunkat attól, hogy összhangba kerüljünk a je-
lenkori törekvésekkel, és „relevánsak” lehessünk
a jelenkori világban? Megtörténhet-e, hogy ne
tudjuk: egyházként hogyan jutottunk el ideig?

Hogyan feledkezhetünk meg eleinkről, Wil-
liam Millerről, Ellen White-ről, John N. And-
rews-ról? Hogyan törődhetne emlékezetünk
Anna Knight, H. M. S. Richards vagy E. E. Cle-
veland hozzájárulása advent történelmünk ala-
kulásához? Hogyan merülhetnének feledésbe
utunk mérföldkövei: 1844, 1863 és 1888? Ha van
alkalmas idő Isten munkájára emlékezni, ez az
idő most van!

Nem egy téves próféciaértelmezés vagy hibás
hermeneutika eredményei vagyunk. Ez az egy-
ház Isten szavára jött létre, Ő alapította, és a kö-
vetkező küldetéssel bízta meg: hirdetni utolsó
üzenetét az elveszett világnak, és felkészíteni az
emberiséget Krisztus közeli eljövételére. Kérlek,
ne feledkeztek meg erről!

Józsue 4:9 verse Isten hűségére emlékeztet:
„A nép pedig az első hónap tizedik napján jöve
fel a Jordánból, és tábort üte Gilgálban, Jerikó-
nak keleti határán.”

A nap említése itt rendkívüli jelentőséggel
bír. A pászkaünnepet az első hónap tizedik nap-
ján tartották (lásd 2Móz 12:2-3). Ebből azt a kö-
vetkeztetést vonhatjuk le, hogy Isten nem feled-
kezett meg Ígéretéről. Ő javasolta, hogy hagyják
el a szolgaság földjét, és ugyancsak Ő garantálta,
hogy meg is fognak érkezni Kánaánba. Ugyanaz
az Isten, aki a teremtéskor megparancsolta, hogy
„gyűljenek egybe az ég alatt való vizek egy helyre,
hogy tessék meg a száraz” (1Móz 1:9), ezúttal
gátat vetett a Jordán vízének, hogy népe szára-

zon a túlsó partra juthasson. Isten mindvégig hűséges volt.

Amikor visszatekintünk az időben, népként el tudjuk-e mondani, hogy Isten jó volt hozzánk? Hűséges volt irántunk? Igen, az volt. Ki mert volna arra fogadni, hogy egy nagy csalódásból ilyen méretű mozgalom alakul ki? Ki mert volna fogadni egy olyan felekezetre, amelyet néhány tapasztalatlan fiatal és egy 17 éves lány alapított, aki azt állította magáról, hogy látomásai vannak Istentől? És mégis, íme, 150 év elteltével az egyik legdinamikusabban fejlődő egyház vagyunk, tagjaink száma megközelíti a húszmilliót, és „mindössze attól kell félnünk, ami jövőnköt illeti, nehogy megfeledezünk arról, hogyan vezetett minket az Úr, és milyen leckéket tanított meg nekünk történelmünk során.” (Ellen G. White, *Életvázlatok*, 196. old.)

Kövek a holnap számára

Mi mást jelképeznek még azok a kövek? „Ha fiaitok kérdezik majd apáiktól, mondván: Mire valók ezek a kövek? Tudassátok majd a ti fiaitokkal, mondván: Szárazon jött át Izrael ezen a Jordánon... hogy megismerje a földnek minden népe az Úrnak kezét, hogy erős az; hogy féltétek az Urat, a ti Isteneteket minden időben” (Józs 4:21-24).

Ha a kövek beszélhettek volna, ezt mondták volna: „A ti Istenetek erős!” A szövegből egyértelműen kiderül, hogy Isten azt akarta, hogy a szomszédos népek megtudják: Ő egy erős Isten. Be akarta bizonyítani, hogy Ő a lehetetlen dolgok specialistája, aki megvalósíthatatlan dolgokat visz véghez.

Sikerült felhívnia a kánaániták figyelmét, akik nyomban pánikba estek (Józs 5:1). Másrészt pedig a gilgáli emlékkövek bátorították Isten népét: tudták, hogy állandóan velük van a Mindenható, és a jövőben sem fogja őket cserbenhagyni. Nem egyszerű emlékkövek voltak azok, hanem a jövőre nézve is biztosítékot jelentettek számukra. Eszükbe juttatta a dicső múltat, ugyanakkor tekintetüket a biztos jövő felé irányította.

Az Adventista Egyház nem egy emlékekből merítkező, hanem sokkal inkább a reménység közössége. A nevünk is a jövőre utal. Előre tekintünk. Nem engedhetjük meg, hogy csak hátrafelé, eleinkre nézzünk. Nekünk is úttörőknek, misszionáriusoknak kell lennünk, tudatában lévén annak, hogy Isten ma is cselekszik az érdeklünkben és vezet minket. Nekünk, az Ő népének megfelelőképpen kell válaszolnunk megbíza-

sására. Itt vagyunk, hogy birtokunkba vegyük az országot. Küldetésünk van!

Az emberek tekintetét Jézus Krisztusra, a Megváltóra irányítjuk, aki megbocsáthatja vétkeiket, erőt adhat a gyengéknek, és aki újabb kihívások elé állíthatja őket, ha önelégült állapotba jutnának. Tudniuk kell, hogy van egy Isten, aki képes megállítani a Jordánt, és száraz utat teremteni a folyó medrében, és aki könnyeiket is felszáríthatja az Új Földön, ahogy azt János látomásban látta.

Ezért beszéljétek az embereknek a jászolról és a keresztről, az üres sírról, mennyei Főpapunkról, Jézus második eljövételéről, Jézusról, hogy a föld minden nemzete megtudja, hogy erős az Úr keze, és félniük kell az Urat, az ő Istenüket.

Számíthatunk ígéreteire. És ha Ő megígérte, hogy visszatér, vissza is fog térni! Mintha hallanám is a mennyből leszálló dallamot, a trombiták hangját, az ujjongó angyalok örömkialtását.

Zarándok testvéreim! Emeljétek fel fejeteket, és nézzetek Királyotokra! Kiáltatok győzelmesen! Ő ismét eljön! Az időt hamarosan elnyeli az örökkévalóság. A próbákat és nehézségeket magunk mögött hagyjuk. A szenvedés és szomorúság helyét hamarosan átveszi a vidámság és a boldogság. A halál örökre megszűnik, és halandó testünk halhatatlanságba öltözik. Igen, Ő ismét eljön!

Zarándok testvéreim, kik az örök Kánaán felé tartotok, emeljétek fel tekinteteket és „szabadulásért való poharatokat” az ég felé, és hívjátok segítségül az Úr nevét” (Zsolt 116:13), mert Ő hamar eljön ismét! Énekeljétek örömeiket, és adjátok hírül a népeknek, hogy Ő ismét eljön! Áldjátok az Ő nevét! Dicsőítsétek Őt! Bizzatok Benne, és hajoljatok meg Őelőtte! Csodáljátok és imadjátok az Urat! Ő ismét eljön! ■

Az egész világon

Az evangélium és Krisztus visszajöttének hirdetése

Az áhítat szövegének bemutatására 2015. július 9-én, csütörtökön délelőtt került sor.

Lángra verve a gyalázatos római börtönben, barátaitól és követőitől elzárva (csak Lukács maradt mellette), Néro ítéletére várva, az idős apostol láncait méregette, és szüntelenül Istenhez fohászkodott. Útitársára, zsúfolt missziós tevékenységeinek majdani krónikására nézett, és azon töprengett, milyen szavakat szóljon azon sok millió férfinhoz és nőhöz, akik példáját fogják követni, és misszionáriusokként fognak szolgálni a földön egészen az idők végezetéig, amikor Jézus alászáll a mennyből, hogy „ítéljen élőket és holtakat” (2Tim 4:1).

Nem kellett azonban sokat töprengenie. A Szentlélek hangját ugyanolyan tisztán meghallotta, mint amikor annak idején Damaszkusz felé tartott. Attól a perctől kezdve élete központját a küldetés képezte: „Nem levék engedetlen a mennyei látás iránt” (Csel 26:19). Az abban a mennyei látomásban felvázolt életút most a végehez közeledett.

A Szentlélek ihletése alatt az apostol elhatározta, hogy egy utolsó levelet ír Timótheusnak, „szeretett fiának” (2Tim 1:2). Számos, számára érdekes dologról tett benne említést: a keresztény hitről és bátorságról, a hit iránti elkötelezettségről, a kegyelemben való megerősödéstről, a nehézségektől megpróbált misszionárius szolgálatról, a nehéz időkről, az Isten Igéje iránti hűségről. Mindarról, ami fontos a hívő életében, „hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített” (2Tim 3:17).

Levele végén a nagy apostol figyelmét a lelkesek felelősségére összpontosította. A következő megbízást adta Timótheusnak: „Hirdesd az Igét!” (2Tim 4:2). Szavai nem tűrtek halasztást vagy megalkuvást. Nincs semmi, ami sürgetőbb

és fontosabb lenne, mint hogy bátran és meggyőződéssel, Isten Szavára alapozva, Krisztust helyezvén a középpontba és a Szentlélek áldását élvezve, az üzenet hirdessük. Pál apostol szerint az Ige hirdetésének feladata minden lelkipásztor legfontosabb küldetése.

A Jézus nevében megélt üdv bizonyossága, a Megváltó által nyert bűnbocsánat örömeinek ismerete, a jutalom, melyben a szentek részesülnek a második eljövételkor, óriási felelősséget helyez a Krisztus nevét viselők vállára.

Pál apostol rámutat, hogy az igehirdetés szolgálatának kezdeményezői Isten és Jézus Krisztus (2Tim 4:1). Teszi mindezt azért, hogy mind Timótheus, mind a következő nemzedékek lelkesei tudatában legyenek annak, hogy az Ige hirdetésének megbízatását az Atyától és a Fiútól

Taj Paclib
a Közép-kaliforniai Egyházterület evangélistája és a Revelation of Hope Szervezet társigazgatója. Feleségével, Wati-val az Egyesült Államokban, a kaliforniai Fresno-ban él.

kapták. A megbízatást a második advent kontextusába helyezi, amikor is Isten „ítélni fog élőket és holtakat” (1. vers).

Jézus tanítványa nem bújhat ki az Ige hirdetésének feladata alól. A Jézus nevében megélt üdv bizonyossága, a Megváltó által nyert bűnbocsánat örömének ismerete, a jutalom, melyben a szentek részesülnek a második eljövételkor, óriási felelősséget helyez a Krisztus nevét viselők vállára. Az ő felelőssége hirdetni az Igét a hozzá közel és távol állókhoz, meggyőződéssel és megalkuvás nélkül, a lényeges tanítások „felhígítása” nélkül, a Király eljövetelét hangsúlyozva, de semmit sem csorbítva a közelgő ítélet jelentőségén. Ezért az alkudhatatlan parancs: „Hirdesd az Igét!”

HIRDESD AZ IGÉT!

Pál apostol napirenden volt kora társadalmának tendenciáival. Bizonyos szokások minden korban és kultúrában megtalálhatóak. Az emberek nem akarják azt hallani, hogy a bűn súlyos dolog, Isten elleni lázadás, hogy a tiltott gyümölcs pillanatnyilag boldogságot szerez, de végső soron halált okoz, örök halált. Nem akarnak tudomást szerezni az ítéletről, nem akarnak tudni arról, hogy minden mulasztásból vagy tudatosan elkövetett tettért, a Szentlélek hívó szavának minden egyes elutasításáért egy napon számot kell adniuk Annak, „Aki ítél élőket és holtakat”. Pál azt írja ezekről az emberekről, hogy „lesz idő, amikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert viszket a fülük; és az igazságtól elfordítják az ő fülüket, de a mesékhez odafordulnak” (2Tim 4:3-4).

Ebben a lezüllött erkölcsi állapotban vannak a mai, eszkatológiai időben élő prédikátorok hallgatói is. Az emberek nem nézik jó szemmel az egészséges tanításokat, helyettük inkább olyan tanokat részesítenek előnyben, amelyek megnyugtadják lelküket. A teológiát a maguk elképzelése szerint alakítják, bűneiket az ártatlanság gúnyjába öltöztetik, és az erkölcstelenségeket a személyes szabadság és a kollektív amnézia zászlaja alatt sorakoztatják fel. A tiltott emberi kapcsolatok korlátait átlélik, mivel úgy vélik, közösségüknek jogában áll eldönteni, mi az emberközi kapcsolatoknak és magának az életnek a lényege. „Az én életem, azt teszek vele, amit akarok!” – mondják. És ez minden, ami számít. A prédikátor küldetése ilyen szomorú, fullasztó körülmények között is hirdetni Isten Igéjét!

A fület csiklandozó dolgok hallgatása és igazság meghallgatásának elutasítása, a mesék utáni szomj és a pillanat kiélése a jövőre való tekintet nélkül – ezekkel a magatartás-modellekkel kell megküzdenie a mai prédikátoroknak. Ezért tanácsolja őket Pál apostol: „Hirdesd az Igét, állj elő vele alkalmatos, alkalmatlan időben, ints, fedj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással” (2Tim 4:2).

Csakhogy ez korántsem könnyű feladat. „De te légy józan mindenkiben!” (5. vers), figyelmeztet az apostol. A prédikálás küldetése nem szorítkozik csupán a szószerkekre. Egy éber életmódot feltételez, amelynek értelmében a lelkipásztor állandóan kész az Ige hirdetésére, ezért a célért él, életeket változtat meg, egész közösségek sorsát befolyásolja, életet visz oda, ahol a halál uralkodik, elszenvedti a nehézségeket, erkölcsi szepültséget hirdet az erkölcsi züllés mocsarában, és állandóan hirdeti: „Jön a Király! Az ajtó előtt áll!”

LÉGY EVANGÉLISTA!

Amint az apostol is tanácsolja: „Az evangélista munkáját cselekedd, szolgálatodat teljesen betöltsd!” (2Tim 4:5).

Bizonyos körökben elterjedt a szokás, hogy a lelkési szolgálatot különválasztják az evangélista szolgálattól. Pál azonban azt tanácsolja Timótheusnak, hogy evangélistaként szolgáljon, jóllehet lelkész volt Efézusban. A lelkipásztornak gondját kell viselnie nyájának, táplálnia kell azt, védelmet, menedéket biztosítania számára, de ugyanakkor John Wesley szavaival élve ki kell tudnia jelenteni: „A világ az én egyházközségem.” Mindaddig, míg van egy közeli vagy távoli lélek, aki eltávolodott Istentől, vagy aki még nem ismeri sem Őt, sem a Fiát, míg vannak lelkek, akik nem hallottak Krisztus evangéliumáról, a közelgő ítéletről és az eljövendő Királyról, minden

lelkésznek egyben evangélistának is lennie kell, és minden evangélistának lelkésznek is. Lelkészek és evangélisták egyaránt az Ige hirdetésének küldetését végzik.

A CÉL: A HELYREÁLLÍTÁS

Az Ige hirdetésének célja e szétszúllott világ erkölcsi helyreállítása. Világunk annyira „meghibásodott”, hogy a magunk erejére hagyatkozva nem javíthatunk az állapotán. Bármilyen határozottan lépünk is fel a társadalmi igazságtalanságok ellen, mindig lesz méltánytalanság a földön. Bármilyen erőfeszítéseket tennénk a szegények táplálása terén, az éhínséget nem fogjuk tudni felszámolni a világon. Gyógyíthatjuk az embereket, a betegség és a halál továbbra is követelni fogja jussát. Tehát, lelkész testvérem: légy evangélista, és hirdesd a jó hírt: Jön a Király!

A helyreállítás üzenetét kell hirdetnünk. Közösségünk szükségeinek kiszolgálása, az elkeseredettek szolgálata nem cél önmagában, hanem csupán egy módszer arra, hogy a szenvedő világot kapcsolatba hozzuk Krisztussal, aki minden fájdalmát elűzheti. Ő a nagy Helyreállító, minden megtört szív Gyógyítója.

Tudom, mit beszélek. Elvált szülők gyermeke vagyok. Házasságok kívüli kapcsolat gyümölcse voltam, fogantatásom után nem sokkal majdnem elvetettek, majd egy diszfunkcionális családban nőttem fel. Gyermekkorom alatt egyszer sem jártam templomban. Semmit sem tudtam a Bibliáról, az ima erejéről, nem ismertem a Jézusról szóló énekeket, amelyeket annyira kedvelnek a gyermekek. Lelkileg üres voltam, nem lebegett előttem egyetlenegy értelmes cél sem. Nem volt szolid erkölcsi alap a lábam alatt, nem állt előttem példakép, akit követhettem volna, szülői tanácsok nem igazgatták lépteimet. Már egész zsenge koromban rettenetes döntéseket hoztam.

Tíz éves voltam, amikor rászoktam a cigarettára, és ennek köszönhetően egy sor más káros dologra, amire nem vagyok büszke. Hazug tolvaj lett belőlem. A gimnáziumban még súlyosabbá vált a helyzetem. A kábítószeres irányították az életemet, és égették agysejtjeimet. Állandóan újabb és újabb izgalmakra volt szükségem. Tanulmányi kudarcaim mit sem érdekelték. Nem ismertem Istent, és semmi más nem érdekelt, mint a saját személyem. Édesanyám, aki ekkor már egyedül nevelt, nem tudta, hogyan kezelje a helyzetet. A bűnös szenvedélyek rabszolgájává váltam. Vesztembe rohantam.

Aztán egy napon, miközben a tévét néztük az anyámmal, egy társadalmi felhívás keltette fel a figyelmünket: a városunkban próféciaértelmező előadásokat készültek tartani. Mindegyiken jelen voltunk! Megismertük Jézust, és átadtuk Neki életünket. Sorsunk örökre megváltozott, Jézus betöltötte a lelkünkben tátongó űrt. Új embereké váltunk Krisztusban. Mindketten megkeresztelkedtünk, és csatlakoztunk a hetednap adventista mozgalomhoz.

Nemsokára bibliaórákat tartottam az iskolában, ahol tanultam. A hely, ahol mindenki kábítószer-élvezőként ismert, a bibliatanulmányozás színterévé vált. Nem képeztek ki erre, hanem egyszerűen megosztottam társaimmal mindazt, amit időközben megtudtam Istenről. Nem sok ismeretem volt, de ismertem az én Megváltómat, és ez elég volt!

Isten megáldotta gyöngye erőfeszítéseimet, és hat barátom – családtagjaival együtt – elfogadta Krisztust és megkeresztelkedett! Isten ez úton adta tudtomra, hogy elhivatást kaptam az Ige hirdetésére.

Nehézkesen fejeztem ki magam, magába zárkózó, félénk fiatalember voltam. Szüksége van Istennek egy ilyen furcsa emberre? Isten azonban nem az ember bölcsességére, tehetségére és képességeire alapoz, hanem alázatosságára és azon készségére, hogy megengedi Neki, hogy szándéka szerint felhasználja őt.

Kétéves intenzív bibliakurzus elvégzése után felkértek, hogy legyek evangélista. Isten kigyógyított káros szenvedélybetegségemből, betöltötte lelkem ürességét, és lépteimet az Ő ösvényére helyezte. Az azóta eltelt nyolc év alatt több mint 60 evangelizációs kampányban vettem részt a bolíviai Santa Cruztól a kaliforniai San Franciscóig! Több mint 1200 lélek keresztségének és számtalan ember lelki ébredésének lehettem tanúja!

Hirdesd az Igét, légy evangélista! – sürget az apostol az Úr nevében. Egyeseknek az a véleményük, hogy az adventista evangelizáció idejé múlt, nincs jelentősége, és változtatnunk kell üzenetünkön, hogy megfeleljünk korunk elvárásainak. Mások azt tanácsolják, hogy tegyük félre hitalapelveinket, és csak az evangéliumot hirdessük. *De hát pontosan a mi üzenetünk maga az Evangélium! A három angyal üzenete maga „az örökkévaló Evangélium” (Jel 14:6)!*

Küldetésünk ma hirdetni, élni és siettetni végső beteljesedését! ■

A megbocsátástól a megbékélésig

A szeretet kérdésében a keresztények számára magasabb a mérce. Sokkal magasabb.

Jézus szempontjából nincs helye alkudozásnak, amikor a szeretet elvének elsőrendűségéről van szó.

Egy alkalommal a Törvény egy bölcs tanítója megkérdezte Jézust, hogy mi a legnagyobb parancsolat. „Jézus pedig monda néki: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez az első és nagy parancsolat. A második pedig hasonlatos ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták” (Mt 22:37-40).

Más szavakkal, Jézus a következő szabályt állította fel: minden, ami a Szentírásban található, átszűrendő az Isten és a felebarát iránti szeretet rostjában.

János apostol írta: „Ha azt mondja valaki, hogy: Szeretem az Istent, és gyűlöli a maga atyjafiát, hazug az: mert aki nem szereti a maga atyjafiát, akit lát, hogyan szeretheti az Istent, akit nem lát?” (1Jn 4:20).

A szeretet elve alapvető fontossággal bír a kapcsolatok terén, „mert az Isten szeretet” (1Jn 4:8). A szülők és gyermekeik, a férj és feleség, valamint az egyháztagok közti kapcsolatokat is ennek az elvnek kell vezérelnie.

A szomorú valóság azonban az, hogy ritkán emelkedünk e bibliai mérce szintjére. Meggátol ebben énünk, és az egészségtelen konfliktusok következményeként kapcsolataink megszakadnak. Megbántjuk egymást ebben a nyomorult világban. Az esetek többségében a sebeket nem szándékosan okozzuk, de attól még ugyanolyan fájdalmasak. Kapcsolatainkra rányomja bélyegét a feszültség, rátelepszik a távolságtartás. Az emberek odajutnak, hogy kerülik egymást, csak hogy ne szenvedjenek el újabb sérelmeket.

TÖRTÉNETEM

Harminc évvel ezelőtt, amikor adventista lettem, meglehetősen szűk rálátásom volt Isten szeretetére. Olyan családban nőttem fel, amelyben fontosabb volt az, hogy kinek van igaza, mint az, hogy szeressük egymást. Istent a legjobb tudásom szerint szerettem, de nem tudatosult bennem, hogy a Vele való kapcsolatom a félelmen

alapult. Belső meggyőződéseimből szőtt értékrendszerem szerint azt hittem, hogy ha nem teszlek mindent helyesen, és nem tartom meg az összes parancsolatot, el kell szenvednem Isten ítéletét.

Félelmen alapuló vallásommal az volt a gond, hogy öngazulttá tett, és öngazultságomban úgy éreztem, hogy mások fölött állok. Mindenki felett ítélkeztem. Felsőbbrendűnek éreztem magam, és elítéltem őket, mert nem azt tették, amiről én úgy gondoltam, hogy helyes. Emiatt nem is az embert kerestem bennük, hanem a különbözőségeket, amelyek az én szememben jellemhibáknak minősültek.

Egy időre elhagytam a szervezett egyházat, azzal büszkélkedvén, hogy nem az igazi egyházat hagytam el, hanem azt, amelyről akkor úgy véltem: a hamis egyház, a „Babilon”. Azt hittem, hogy az igazi maradék tagja vagyok. Kértem, hogy töröljék a nevem a tagnévsorból. A feleségemet is megbántottam ezzel, a gyermekeimet és rokonaimat is, arról nem is beszélve, milyen fájdalmat okoztam az Úrnak!

Isten azonban egy sor esemény folytán felfedte számomra a kegyelem és a hit általi megigazulás helyes elvét, amivel megnyerte a szívem. Visszatértem az egyház családjába, és megvallottam tévedésemet. Tárt karokkal fogadtak. A kegyelem és megbocsátás kedvezményezettje voltam. Kétségbeesett szükségem volt erre.

Mindez idő alatt egy testvérnő nagy segítséget nyújtott nekem. Abban az időben költözött Kaliforniába, a Weimar Intézetnél kapott állást. Az Úrnak sikerült már nagy mértékben megváltoztatnia, de még mindig elég merev voltam. Addigi életem megrögzött szokásai, magatartásformái még mindig éltek bennem, és meghatározták gondolataimat, érzéseimet. De állapotom ellenére ez a testvérnő nem ítelt el, nem utasított vissza, és távolságtartó sem volt velem szemben. Egyszerűen csak szerette a feleségemet és a gyermekeimet, és szeretett engem is.

Az elején nem értettem őt. Liberális gondolkodásúnak könyveltem el. Magatartásom azonban nem akadályozta meg abban, hogy szeressen. Szíve továbbra is nyitott volt felém, jóllehet az

David Sedlacek
a Berrien Springs-i
Adventista Teológiai
Szeminárium profesz-
szora (Michigan állam),
Egyesült Államok

én szívem nem nyílt meg őfelé. Neki köszönhetem, hogy megértettem Isten szeretetét, és ezért örökre hálás vagyok neki. Ez volt az első ilyen tapasztalatom, ami végül meglágyította szívemet.

TÖKÉLETESEK A SZERETETBEN

Jézus a következő távlatot tárta fel követői előtt: „Hallottátok, hogy megmondatott: Szeresd felebarátodat és gyűlöld ellenségedet. Én pedig azt mondom néktek: Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnék, és imádkozzatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket. Hogy legyetek a ti mennyei Atyátoknak fiai, aki felhossa az ő napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak. Mert ha azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, micsoda jutalmát veszitek? Avagy a vámszedők is nem ugyanazt cselekeszik-é? És ha csak a ti atyátokfiaiát köszöntitek, mit cselekesztek másoknál többet? Nemde a vámszedők is nem azonképpen cselekesznek-é? Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes” (Mt 5:43-48).

Ebben a szövegrészben, mely a Hegyi Beszédből idéz, Jézus a tökéletesség szintjére emeli a szeretetet. A parancs, hogy legyünk tökéletesek, az érett, önzetlen szeretet parancsa. Sajnos, nem ilyen szeretettel szeretjük felebarátainkat, hanem sokkal inkább ellenségesek vagyunk velük szemben. Ahelyett, hogy áldanánk, inkábbátkozzuk őket, jó tett helyett gyűlöletet sugárzunk feléjük. Ha megtörténnék, hogy imádkozzunk értük, akkor is arra kérjük Istent, hogy a saját képünkra alakítsa őket.

A megbocsátás a valódi, keresztény szeretet lényeges eleme. Emberileg, ha valaki vagy valakik megbántanak minket, a következő két lehetőségünk van: megbocsátani vagy nem megbocsátani. Lényegében a megbocsátás azt feltételezi, hogy elismerjük: megbántottak, sajnálkozunk a minket ért sérelem vagy veszteség miatt, és megengedjük a vigasztalás Istenének és családjá hűséges tagjainak, hogy enyhítse fájdalmunkat. Amikor megbocsátok, alázattal megvallom, hogy nem vagyok jobb az engem bántóknál, hiszen én is, a magam során, megbánthatok másokat. (Ha nem hiszed, amit mondok, kérd Istent, mutassa meg neked, milyen tekintetben jársz el a téged sértőkhöz hasonló módon.)

A megbocsátás a szív vizsgálatát, saját fájdalmunk és saját bűnös magaviseletünk felfedezését feltételezi (Zsolt 139:23-24). Aki megbánt minket, az tartozik nekünk (Mt 18:23-35). A megboc-

csátás azt jelenti, hogy maradéktalanul elengedjük ezt a tartozást. Lemondunk azon jogunkról, hogy valaha is szóba hozzuk. Mennyei Atyánkhöz hasonlóan, a felejtés tengerébe vetjük.

A megbocsátás nem szépi a vitákat, és nem is állítja, hogy azok nem léteznek, hanem megnyitja a szívemet mások iránt, hogy szerethessem őket. Az engem bántókért mondtam ima még inkább megnyitja szívemet irántuk. Ahogy Péter apostol is mondta: „Végezetre mindnyájan legyetek egyértelműek, rokonérezelműek, atyafiszertők, irgalmasak, kegyesek: nem fizetvén gonosszal a gonoszért, avagy szidalommal a szidalomért; sőt, ellenkezőleg, áldást mondván, tudva, hogy arra hívatatok el, hogy áldást örököljete” (1Pt 3:8-9).

LÉPÉSEK A MEGBÉKÉLÉS FELÉ

Ez által a folyamat által válik lehetővé a megbékélés. Emberileg szólva a minket megsértőkkel való kiengesztelődés az utolsó dolog, amire hajlandóak vagyunk. Hajlamosak vagyunk inkább minél távolabb tartanunk magunkat tőlük, és teljesen megszakítanunk velük a kapcsolatot. Szeretnénk, ha sosem születtek volna meg.

Köszönöm Istennek, hogy Ő nem bánt így velem. Krisztus által helyreállította velünk a kapcsolatot. „Mindez pedig Istentől van, aki minket magával megbékéltetett a Jézus Krisztus által, és aki nekünk adta a békéltetés szolgálatát; mint-hogy az Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magát a világot, nem tulajdonítván nékik az ő bűneiket, és reánk bízta a békéltetésnek íg-jét” (2Kor 5:18-19).

Hajlandóak vagyunk lemondani azon rossz szokásunkról, hogy számon tartjuk testvéreink bűneit, és Jézushoz hasonlóan inkább a megbékélés útját választani? Ez a Krisztusban való újjászületés gyümölcse (lásd a 17. verset).

Gyakorlati szinten ez azt jelenti, hogy készséget tanúsítok beszélni azokkal, akik megbántottak, vagy másképpen vélekednek bizonyos dolgokról. Figyelmesen meghallgatom őket anélkül, hogy ítélnék felettük, hogy belássak lelkükbe és megértsem, mennyire fontos számukra az a bizonyos dolog, ami a kettőnk közti vitát szította.

A megbékélés azt is jelenti, hogy kész vagyok bocsánatot kérni a valós sérelemért, amivel felebarátomat megbántottam. „Mert tetszett az Atyának, hogy Ő benne lakozzék az egész teljesség; és hogy Ő általa békéltessen meg mindent Magával, békességet szerezvén az Ő keresztjének vére által; Ő általa mindent, ami csak van, akár a földön, akár a mennyben” (Kol 1:19-20).

Ha Isten Jézus kereszthalála által megbékéltetett magával, nem kötelességünk nekünk is megbékélnünk hittestvérünkkel, még ha nem is minden kérdésben értünk egyet? Fontosabb az igazunk érvényesítése, mint az, hogy kapcsolatainkat a szeretet helyrehozza?

A SZERETET KÉNYSZERÍTŐ HATALMA

Az idős nő halálán volt. Összehívták a családot. A barátom és a felesége is Texasba utazott, hogy a testvérei mellett legyen anyjuk élete utolsó óráiban. Sokat imádkoztak érte betegség ideje alatt. Amikor megérkeztek, még egy-

A megbocsátás nem szépíti a vitákat, és nem is állítja, hogy azok nem léteznek, hanem megnyitja a szívemet mások iránt, hogy szerethessem őket. Az engem bántókért mondott ima még inkább megnyitja szívemet irántuk.

szer, utoljára imádkoztak érte. A haldokló aszszony úgy tűnt, felismerte az imádkozó hangját, de nem volt ereje egyetlen szót sem szólni.

Szombat volt, és közeledett a napnyugta. Mindannyian az ágya köré gyűltek. Tudták, hogy nagyon közel van a vég. Kedvenc muzsikája az egyházi kórusművek voltak. Egyik fia okos telefonját haldokló anyukája füléhez tette, hogy még egyszer meghallgathassa a „Földi kincsre nem vágyok” című adventista éneket. Ekkor feszült teste szemmel láthatóan ellazult, majd néhány perc múlva kialudt benne az élet.

A barátom ekkor testvére után ment a ház udvarára, hogy megvizsgálja őt. Utána mentek

a gyermekek is, és könnyes szemmel részvétüket nyilvánították. A nők viszont – a menyek és a lányunokák – a halott nagymama ágya mellett maradtak. Megmosták az élettelen testet, majd illatos olajjal bebalzsamozták. Az egész művelet olyan volt, mint egy szent szertartás, akár a Jézus teste megkenetésének jelene. Végül a legszebb ruháját adták rá, ahogy kérte volt. Ünnepeles, bensőséges, szent percek voltak ezek, melyek minden jelenlévő gyászolót mélyen meghatartak.

E szent ceremónia legfontosabb eredménye azonban a családtagok egymás közti megbékélése volt. Régotha feszült volt közöttük a kapcsolat. Egyesek évek óta nem beszéltek egymással. Most, a kegyes életű édesanya és nagymama elhunyt eltörölte a több éve tartó ellenséges indulatokat, és a család tagjai ismét közel kerültek egymáshoz. A temetésen, a koporsó mellett álló három fiúgyermek átkarolta egymást. Anyjuk halála előtt megkérte őket, hogy bocsássanak meg egymásnak, és békéljenek meg. Anyjuk iránti szeretetük legyőzte haragjukat, és teljesítették kívánóságát.

Minek kell megtörténnie ahhoz, hogy megbékéljünk egymással? Elég ehhez Urunk és Megváltónk halála? Vagy újra keresztre akarjuk Őt feszíteni makacsságunkkal, gyűlöletünkkel, ellenséges indulatainkkal? Mi mást tehetünk még annak kedvéért, hogy szívünk összhangban legyen Urunk szeretetteljes jellemével? ■

Keljetek át a Jordánon! Ne habozzatok!

Kedves testvéreim a Jézus Krisztusban! Mindenkit szeretettel üdvözlök. Isten azzal a kiváltsággal áldott meg, hogy itt, San Antonióban együtt imádkozhatjuk Őt ezen a szombat délelőttön, a Generál Konferencia 60. Ülésszaka alkalmából.

Ahogy ezelőtt öt évvel is mondtam, a Hetednapi Adventista Egyház Isten „maradék egyháza”, melyet – Jelenések 12:17 verse alapján – az Isten parancsolatait megtartók és a Jézus Krisztus bizonyoságtételével rendelkezők alkotják. Mennyei vezetés mellett az öröklét felé haladunk. Tekintünk előre, mert már nagyon közel vagyunk célunkhoz! Ma jobban meg vagyok győződve Jézus visszajöttének közelségéről, mint bármikor ezelőtt. Megváltónk itt áll az ajtó előtt! „Áldott reménység” című himnuszunk, melyet oly sok éve éneklünk találkozóinkon, gyülekezeteinkben, a világon mindenütt élő hetednapi adventisták reménységét fogalmazza meg: Jézus közel!

Nagyon várjuk Őt. De miért vagyunk még itt? Jézus már régóta értünk akar jönni! Nincs több időprófeciánk: 1844-ben, a mennyei ítélet kezdetekor véget ért mindegyik! Krisztus most is közbenjár értünk a mennyei Szentélyben. Népére akarja árasztani a Szentlélek kései esőjét, hogy mielőbb befejezze a munkát ezen a földön. Arra vár csupán, hogy megalázkodjunk Előtte, és teljesen rábizzuk magunkat hatalmas, örök karjára. Azt akarja, hogy hirdessük az üdvösség evangéliumát, a hírt, hogy Krisztus kegyelme megváltott minket, és hogy az üdvösség nem a mi érdemünk (hogy ne kérkedjünk ezzel), hanem Isten ajándéka, amint azt Efézus 2:8-9 verseiben is olvashatjuk. Részesedjünk Annak feddhetetlenségéből, aki „jó kedvéből” (Fil 2:13) bennünk lakozik és dolgozik, mert „Aki elkezdte bennünk a jó dolgot, elvégzi (azt) a Krisztus Jézusnak napjáig” (Fil 1:6). Mi azonban laodíceaiak vagyunk, és meg kell alázkodnunk az Úr előtt, hogy tűzben megpróbált aranyat vegyünk Tőle, hogy gazdagokká legyünk, fehér, ünnepi öltözetünk legyen, és ne láttassék ki mezítelenségünk rútsága, és szemünket gyógyító írral kenje meg, hogy láthassunk (Jel 3:18).

Ismerjük a Máté 24. fejezetében bemutatott jeleket, és tudjuk, hogy a világ kormányai olyan kihívásokkal kell, hogy szembenézzenek, amelyek meghaladják erejüket, a világgazdasági helyzet törekeny és a jövőt tekintve megbízhatatlan, a természeti katasztrófák egyre gyakoribbak és pusztítóbbak, a társadalmi változások megfellebbezik Isten Igéjét, a nem biblikus, ökumenikus tanok hamis befolyása egyre terjed... és mi még mindig itt vagyunk. Isten felszólít: „Kelj fel, és világosodj!” Megparancsolja, hogy meggingathatatlan tanúi legyünk e kaotikus világban, ami arra utal, hogy a nagy küzdelem hamarosan véget ér, és Jézus visszajön, hogy gyermekeit magával vigye. A Biblia utolsó könyvének utolsó fejezetében Jézus háromszor is kimondja: „Íme, eljövök

hamar!” (Jel 22:7.12.20) Uram, Veled akarunk menni! Át akarunk kelni a Jordánon, és be akarunk lépni az Ígéret Földjére! Nyisd meg az utat előttünk! Menj előttünk a vizeken át! Minden erőnkkel Benned bízunk! Fogd a kezünket az örvénylő Jordánban, és vezess örök otthonunkba! Ne engedd, hogy habozzunk! Segíts teljesen Tőled függünk mindenben, amire szükségünk van, a kísértések ellenére! Te vagy Kősziklánk és Üdvösségünk! Segíts habozás nélkül átkelnünk a Jordánon!

De most álljunk meg egy pillanatra a Nébó-hegyen, ahol Isten látomásban megmutatta Mózesnek az Ígéret Földjét!

Micsoda kiváltságban volt része Mózesnek, hogy láthatta Isten vezetését népe életében, a történelmen át egészen napjainkig! Hamarosan átkelünk a szimbolikus Jordánon, és belépünk az Ígéret Földjére, ahol vár ránk mennyei Atyánk, Krisztus, a Szentlélek, Mózes, Illés, Énokh és az angyalok!

Térjünk vissza az izraelitákhoz. A Jordán keleti partján tartózkodtak, és 40 éves pusztai vándorlás volt mögöttük. Még nem keltek át a vízen. Harminc napig siratták Mózeszt. Csak miután elvételük, értékelték atyai vezetését és bölcsességét. De nem maradtak egyedül. A szentély fölötti felhőoszlop nappal és tűzoszlop éjszaka emlékeztette őket a hatalmas Isten jelenlétére. Kedves testvéreim! A mindenható Isten ma is velünk van ebben a teremben és mindenhol a világon, most, amikor arra készülődünk, hogy átkeljük a Jordánon. Ne hátráljatok meg!

Hetednapi adventista testvéreim! Vegyetek bátorságot az Úrtól, kérjétek Őt, hogy nyújtson segítséget megőriznetek erkölcsi Törvényét, és Szent Szavát tegyétek minden tevékenységetek alapjává! Ne térjete le az útról se jobbra, se balra! Haladjatok Isten útjának közepén, és keljete át a Jordánon! Meg ne hátráljatok!

Hetednapi adventistákként fenntartások nélkül elfogadjuk a Bibliát, az Isten által ihletett Igét. Meggyőződésünk, hogy a Profétaság Lelke egy kisebb világosság, melynek ihletforrása ugyanaz, mint a Szentírásé, s amely kisebb világosság a nagyobb világosságra, a Bibliára irányítja figyelmünket. Ellen White élete utolsó Generál Konferenciáján egy üzenetet osztott meg a hallgatósággal, majd elhagyni készült az emelvényt. Pár lépés után azonban megállt, és visszatért, kezébe vette a Bibliát, és ezt mondta: „Figyelmetekbe ajánlom ezt a Könyvet!”

Testvéreim! Ha át akarunk kelni a Jordánon, olvassuk a legnagyobb komolysággal Isten Sza-

vát, és engedjük, hogy tanácsai – a Szentlélek irányítása alatt – megváltoztassák életünket. Dávid, a zsoldáros mondta: „Szívembe rejtettem a Te beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened!” (119:11). Bízhattok tehát a Szentírásban és a Profétaság Lelkében!

Isten valóságos értelemben vett hat napon át teremtette világunkat, és a hetedik napon, szombaton megnyugodott. Ezt kéri tőlünk is. A szombat megőrzésével bizonyítjuk hűségünket Iránta. Az izraeliták valóban csodálatos módon átkeltek a Vörös-tengeren! Isten valóban mannával táplálta népét! A Tízparancsolatot valóban maga Isten írta ujjával a kőtáblákra. A szentélyi szolgálat valóban az üdvösséget és Krisztus földi és mennyei szolgálatát jelképezi. Jézus valóban

Hetednapi adventista testvéreim! Vegyetek bátorságot az Úrtól, kérjétek Őt, hogy nyújtson segítséget megőriznetek erkölcsi Törvényét, és Szent Szavát tegyétek minden tevékenységetek alapjává!

kisdedként jött világunkra, tökéletes életet élt az emberek között, meghalt majd feltámadt az emberiség üdvéért, felemeltetett a mennybe, és ahogy felemeltetett, úgy el is fog jönni másodszor. Krisztus valóban közbenjár érettünk Főpaként, és 1844-ben belépett a mennyei Szentélybe, hogy elvégezze a vizsgálati ítéletet. Jézus

valóban hamar visszatér! Isten Szava pontos, megbízható, és pontosan úgy értelmezendő, ahogyan a Szentírásban leírva található.

Isten időnként megengedi, hogy nehéz, nem ritkán lehetetlen helyzetekbe sodródjunk, hogy hálával áldozhassunk vezetéséért és szabadtársáért. Testvéreim! Keljetek át a Jordánon, ne hátráljatok meg! Isten utat nyit számunkra: hálásak vagyunk-e Neki ezért? Azt szeretné, hogy ne feledkezzünk meg beavatkozásairól, és emlékeztető oltárokat emeljünk hitünk és bizalmunk erősítésére, hogy átkelhessünk a Jordánon, és ne hátráljunk meg!

Isten népének mindig is szüksége volt arra, hogy a mennyei beavatkozás emlékére emlékműveket emeljen. Ez volt a célja a Jordán köveiből emelt gilgáli emlékműnek is: emlékeztetni az izraelitákat Isten csodáira. Az Úr azt szeretné, hogy a mai napra is emlékezzünk, arra, hogy miként viszi véghez a Szentlélek az Ő munkáját a mi életünkben. Azt akarja, hogy mindig emlékezzünk küldetésünkre, melynek értelmében fel kell szólítanunk a világot: „Kelj fel, és világosodj! Jézus jön!” Ti magatok figyelmeztető, emlékeztető jelek vagytok! Istennek különleges célja van mindegyikötökkel, akik a „maradékot” alkotjátok.

Micsoda előjog bizonyosságot tenni Isten erejéről, amellyel az advent mozgalmat vezeti, és csodáiról, amelyek a föld történelmének utolsó napjait jellemzik! Természetesen Isten nem csak azt akarja, hogy emlékezzünk, hanem hogy aktívan szerepet is vállaljunk az egyház küldetésében, betöltvén küldetésünket a Hetednap Adventista Egyház tagjaiként. Felhívást intézek az egyház minden tagjához, hogy vegyen részt a megújulásban és reformban: te is, testvérem, továbbá a családod és a gyülekezeted! Nap mint nap legyetek aktívak, aktívabbak, mint bármikor! Számítok rátok! Isten is számít rátok! Élő bizonyágtevői vagytok az Ő igazságának! Vállaljátok szerepet a legfontosabb missziós és evangelizációs tevékenységekben! Szánjatok időt egyházunk stratégiai tervének tanulmányozására, és imádkozzatok azért! El kell jutnunk a világ minden részére, meg kell érintenünk a világot! Ez a mi tervünk! Ez Isten terve! Az evangelizáció az egyház lételeme. Mindannyian részt kell vennünk benne – akár személyes szolgálatunkkal, akár a kiscsoportos vagy nyilvános evangelizációval. Akárhányszor támogatok egy-egy komplex evangelizációt – mint legutóbb Hararében, Zimbabwében –, mindig felfrissülök lelkileg, és

még inkább meggyőződöm arról, hogy ez az Isten által a hetednap adventistákra bízott küldetés, melyet mindegyikünknek végeznünk kell. Annyira lelkesít üzenetünk, ésszerű, kösziklén nyugvó adventista üzenetünk! Felhívást intézek minden egyházi vezetőnkhez, lelkészünkhez és laikus testvérünkhöz a világon: vegyen részt a személyes szolgálatban, főként a nyilvános evangelizációban, még akkor is, ha úgy tűnik, hogy a kezdeményezés kudarcra van ítélve! Munkamódszereiteket alkalmazzátok a helyi adottsághoz, de dolgozzatok! Isten vezetése alatt minden, az emberek szíve megérintésére tett erőfeszítések meghozza gyümölcsét. Az evangelizáció kora nem hanyatlott le, hanem életerősebb, mint valaha! Isten élte! Ez az Ő terve, és Ő gazdagon megáldja.

Kedves egyháztagok, engedjétek meg a Szentléleknek, hogy gyökeresen megváltoztassa gondolkodásotokat! Naponta foglalkoztatok az egyház küldetésével, szorosán együttműködve a vezetőkkel és a lelkészekkel. Résztvetelek legyen teljes! Ne csak a belső ügyekkel foglalkoztatok! Nyilván, ezek is fontosak, viszont mindenél fontosabb meghatalmazni a laikus tagokat is, hogy a lelkészekkel együtt viseljék az evangelizáció terhét. Beszéljétek valakinek Krisztussal való kapcsolatokról! Eljött az idő, hogy hazamenjünk! „Kelj fel, és világosodjál! Jézus jön!” Halljátok meg Isten parancsát: „Keljetek át a Jordánon! Ne habozzatok!”

Kedves ifjak! A Hetednap Adventista Egyház a tietek! A ti mozgalmatok! A ti küldetésetek! Krisztus a ti vezéretek! Használjátok ki minden alkalmat, és szolgáljátok felebarátaitokat, a Jézus nevében! Halljátok meg Isten parancsát: „Keljetek át a Jordánon! Ne habozzatok!”

Kedves lelkészek, orvosok, tanárok, csodálatos munkát végeztek az Úrért! Álljatok meg szilárdan Isten Igéjében! Legyetek erős oszlopai az advent mozgalomnak! És halljátok meg Isten parancsát: „Keljetek át a Jordánon! Ne habozzatok!”

Kedves férjek, feleségek és családok, ne engedjétek meg, hogy bármi elvonja figyelmeteiket Isten rátok és gyermekeitekre vonatkozó tervéről! Zárjátok ki az életetekből minden olyan tévéműsört, társasági weboldalt, zenei műfajt, könyvet és bármit, ami elterelheti figyelmeteiket Jézusról és a Biblia igazságairól! Halljátok meg Isten parancsát: „Keljetek át a Jordánon! Ne habozzatok!”

Mindenkihez szólok, aki egyházunkhoz tartozik: tegyük félre a véleménykülönbségeket, és

alázattal járuljunk Isten elé. Elérkezett az idő, hogy egyesek legyünk Krisztusban, a mi Igazságunkban!

Ha egyesülünk Isten vezetése alatt, Ő elvezet a lelki Jordán partjára, oda, ahol a menny megváltoztatja életünket és mindazokét, akikkel kapcsolatban állunk. Tihomir Min-re, az ifjú vietnamira gondolok, akit a tavaly ismertem meg Hanoiban, és aki elmondta, hogyan fedezte fel Istent. Bulgáriában született, az anyja bolgár, az apja vietnami volt. Tíz éves korában a szülei elváltak. Ez idő tájt kérdések merültek fel benne Isten létezését illetően. Keresését akadályok nehezítették, még a gonosz lelkek is háborgatták, de imádkozott, és arra kérte Istent, hogy ha létezik, segítsen neki. Attól a pillanattól kezdve minden teher leomlott a lelkéről, és bátorságot nyert. Végül felfedezett egy keresztény weboldalt, amelyen keresztül sikerült „A nagy küzdelem” című könyv birtokába jutni. Megtudta, hogy a weboldal adminisztrátora hetednapi adventista. „A nagy küzdelem” a Bibliára terelte a figyelmét, amely gyökeresen megváltoztatta az életét. Ezt mondta nekem: „Amikor eldöntöttem, hogy meg akarom ismerni Istent, megváltozott az életem!”

Tihomir ekkor késztetést érzett arra, hogy Vietnamba utazzon. Rátalált családja egy részére, de megismerkedett egy sokkal nagyobb családdal: Isten egyházával. Nehéz helyzetekkel kellett megküzdenie, miközben adventista gyülekezetet keresett. De Hanoiban nincs adventista imaház, mindössze néhány adventista él a fővárosban. A Dél-Csendes-óceáni Divízió, a Dél-Kelet-ázsiai Unió, a Vietnami Misszió és maga a Generál Konferencia tervek fektetett le Isten munkájának előrehaladására Hanoiban. Ha valaki segíteni akar, keresse meg a Dél-Csendes-óceáni Divízió titkárságát vagy az irodánkat a Generál Konferencia székhelyén.

Tihomir az interneten keresett és talált meg bennünket. Meglátogatta csoportunkat, melyet főként az ADRA Hanoiban dolgozó munkatársai alkotnak. A következő szombatokon is eljött, mivel az istentiszteletek hangulata boldogságot és bátorságot árasztott szívébe. Megismerte Krisztust és bibliai hitalapelveinket. Kimondhatatlanul boldog volt, hogy végre megtalálta a lelki békét. Megkeresztelkedett, és a Hanoiban gyülekező adventista gyülekezet tagja lett. Még mindig nehézségekkel küzd, de menet közben tanulja meg, mit jelent Istennel járni. A társadalom magasabb rétegeihez tartozó személyeknek

tesz bizonyosságot Istentről. Gondjai ellenére állítja, hogy Istennel való találkozása a legjobb dolog, ami az életében történhetett. Imádkozatok Tihomirért, hogy Isten támogatásával továbbra is megmaradjon a hit útján, és megtartván az Úr parancsolatát, átkeljen a Jordánon, és belépjen az Ígéret Földjére.

Dolores Slikkers-re, egyházunk lelkes szolgálattevőjére gondolok, aki férjével, Leonnal együtt sok diáknak segített felfedeznie élete célját: szakmájuk, hivatásuk által Istent dicsőíteni. Tavaly márciusban, az Andrews Egyetem Vezetőségi Tanácsának Bizottsági Ülésén Dolores helye üres volt, az egyetem elnöke, Niels-Erik Andreassen pedig egy csokor virágot helyezett a tisztelet jelül Dolores székére. Tavaly decemberben vesztette életét autóbalesetben, de várja eljövendő Királyát, hogy átvigye a Jordánon a Megígért Országba a sok száz diákkal együtt, akiket szolgálata során támogatott.

Ricky-re, a bolíviai süketnéma fiatalra gondolok, aki választ kapott imájára, miután egyedül tanulmányozni kezdte a Bibliát. Winston Sarzuri, a Kelet-bolíviai Misszió Személyes Szolgálat Ügyosztályának igazgatója, és Robert Costa, a Generál Konferencia Lelkészszövetségének titkára szerint Ricky az interneten került kapcsolatba egyházunkkal és bibliai tanításaival. Az állami iskolában, ahol tanult, több süketnéma iskolatársa is volt. Egyik adventista osztálytársnője, akinek semmilyen testi fogyatékossága nem volt, arra kérte Istent, mutassa meg neki, hogyan tehetne bizonyosságot osztálytársainak Jézus szeretetéről, megváltó hatalmáról és az üdvösség gyönyörűségei reménységéről. Amikor észrevette, hogy Ricky őszintén tanulmányozni szeretné a Szentírást, megtanulta a jelbeszédet, hogy ez úton is segíthessen neki. Bizonyoságtevése eredményeként Ricky elfogadta Krisztust és egyházunk összes hitalapelveit. Tanítvánnyá és Biblia-oktatóvá vált, aki nyolc halláskárosult iskolatársának mutatta be az advent üzenetét. Tavaly áprilisban az iskola összes halláskárosult tanulója részt vett egy bolíviai evangelizációs kampányban, melyet az „It Is Written” munkatársa, John Bradshaw tartott. A bolíviai kormány halláskárosultakért felelős titkárnője is jeltolmácsként részt vett a bemutatásokon, és kellemesen meglepődött azon, hogy egyházunk a fogyatékos személyekre is odafigyel, és számukra is hirdeti a hetednapi adventista hitélet értékeit. Férjével együtt kapcsolatba lépett a helyi adventista lelkésszel, hogy beszerezze a halláskárosultak

számára készített evangelizációs anyagokat. Tanú-sítsunk kiélezett figyelmet fogyatékos embertár-saink iránt! Szakítsunk időt arra, hogy beszél-jünk nekik Krisztusról és a felbecsülhetetlen ér-tékű advent üzenetről. Ezen akciónk eredménye-ként, reményeink szerint hamarosan imaházat építünk Santa Cruz-ban – Bolívia legnagyobb vá-rozában – a halláskárosultak számára. Tavaly áp-rilisban Ricky megkeresztelkedett. Amikor kijött a keresztelő medencéből jelbeszéd által kifejezte örömet, hogy átadta életét Jézusnak.

Kedves testvéreim, akik ma összegyűltetek e sportcsarnokban, vagy a világ minden pontjá-ról egyenes adásban követték bennünket! Legye-tek bátrak, és ne ijedjete meg a Jordán vizétől! Hamarosan otthon vagyunk! Már majdnem cél-hoz értünk! Ne engedjétek, hogy bármi elvonja figyelmeteket! Menjete előre rendületlenül, és bizbatok a Teremtőben, Megváltóban, Bárány-ban és Főpapban, aki ekképpen biztat a Zsidók-hoz írt levél 4:16 versében: „Járuljunk azért bi-zalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy ir-galmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül.” Lehet, hogy most is „alkalmas időben” vagytok, de ha nem lennétek, a bibliai prófécia szerint ez az idő ha-marosan be fog következni, és akkor egyetlen re-ménységünk a Kőszikla lesz, Üdvözítő Krisztu-sunk! Rá van szükségünk már most, amikor a menny által ránk bízott hármasság üzenetet hirdetjük a világnak.

Jézus és az Ő kegyelme, ereje, páratlan szere-tete és feddhetetlensége képezi a három angyal üzenetének lényegét, és ez az egyetlen út, mely átvezet a Jordánon. Kérjük fohászunkban a Zsol-tárok 37:5-7 verseibe rejtett bátorító ígéret betel-jesedését: „Hagyjad az Úrra a te utadat, és bízzál Benne, majd Ő teljesíti! Felhossa a te igazságo-dat, mint a világosságot, és a te jogodat, miként a delet. Csillapodjál le az Úrban, és várjad Őt.”

Isten hív ma benneteket, hogy egyesüljete Krisztus üdvösségének és közeli eljövételének hirdetésében.

Higgyünk Igéjében, Dániel és a Jelenések köny-vében, a Prófétaág Lelkében! Jézus hamar eljön! Keljete át a Jordánon, ne hátráltasson titeket hi-telenség és cinizmus!

Csakis a megigazító és megszentelő Jézus Krisztus feddhetetlensége által üdvözülhetünk. Az Isten Szentélyében végzett szolgálat is Őrá és feddhetetlenségére mutat, amit mélyebben kel-lene kutatnunk és terjesztenünk. Törekedjete Krisztus Jézus mélységes megismerésére! Kerül-

jéte a felületességet, és ne higgyéte, hogy elég-séges csupán az Ő nevének kiejtése, igazságaira pedig nincs szükségünk! Kedves testvéreim, Bib-lián alapuló meggyőződéseink és hitelveink kö-zéppontjában Krisztus áll. Micsoda előjog, hogy másokkal is megoszthatjuk e profetikus üzenetet, és hogy a Szentlélek által kérhetjük Istenünktől az ébredést és a reformot! Keljete át a Jordánon, ne hátráltasson törvényeskedés, miszticizmus, felületesség vagy érzélgős szentimentalizmus!

A hármasság angyali üzenetet a Szentlélek ere-jével mindegyikünknek hirdetnünk kell. Éljetek az igazságot a Szentlélek bennetek való lakozásá-val, a Biblia és a Prófétaág Lelke írásainak szor-galmas kutatásával! Keljete át a Jordánon, ne húzódjatok vissza kortárs, világi vagy nem bib-likus nézetekbe, a gyakorlati kereszténységgel szembeni közömbösség lelkületébe!

Fogadjátok el és hirdesséte Isten átfogó egészségügyi üzenetét, mely áldás testi, szellemi, társadalmi és lelki szempontból egyaránt. Éljetek ezzel a lehetőséggel, hogy eljuthassatok a városok és falvak lakóihoz! Lebilincselő élmény látni az embereket, amint elfogadják és gyakorolják az egészséges élet elveit, és megengedik Istennek, hogy ellenőrizze életüket, életmódjukat. Keljete át a Jordánon, ne ragadjatok le a kételkedés, bí-ráskodás, fanatizmus vagy formalizmus lápjában!

„És monda nékem (az angyal): E beszédek hí-vek és igazak: és az Úr, a szent próféták Istene bocsátotta el az Ő angyalát, hogy megmutassa az Ő szolgáinak azokat, amiknek meg kell lenni ha-mar. Íme, eljövök hamar. Boldog, aki megtartja e könyv prófétálásának beszédeit” (Jel 22:6-7).

Ezek Isten ígéretei számodra, számomra, e maradék egyház, az advent mozgalom számára. Ez az a csodálatos, megígért, a Jelenések köny-vében leleplezett ország, amelybe menendők le-szünk, amikor Jézussal találkozunk az égben. Át-kelelünk a Jordánon, és felemeltetünk a mennybe, hogy az örökkévalóságon át Vele lehessünk. Mi-csoda nap lesz az! Jézus Krisztus kegyelméből én is ott akarok lenni azon a napon!

Ha ti is ezt akarjátok, ha alázatosan alávetitek magatokat Krisztusnak, és szeretetét és profeti-kus üzeneteit hirdetitek, megkérlek, álljatok fel!

Letesszük életünket Jézusunk, hatalmas Ve-zérünk kezébe, aki átvisz minket a Jordánon a megígért Földre! Hirdesséte szerte e világon a Teremtőnk, Megváltónk, Főpapunk, Királyunk és Barátunk, Jézus Krisztus vére árán és az Ő ke-gyelméből kivívott győzelmet! „Kelj fel, és vilá-gosodjál! Jézus jön!” ■

Ted Wilson,
a Generál Konferencia
elnöke

„Uralodik az Úr!”

Zsoltárok 93:1

Miközben hazafelé repültem Texasból, azon gondolkodtam, hogyan foglalhatnám össze az egyházunk világtalálkozójának eseményeit. Nehéz tizenegy nap történéseit néhány sorba sűríteni. De mivel a hivatalos weboldalunk, valamint az Adventista Médiaközpont tolmácsainak köszönhetően román nyelvre is lefordított hírösszefoglalóink révén időben értesülhettek az eseményekről, a már ismert információkat nem fogom újra megismételni. Mindössze néhány személyes élményemet osztom meg veletek.

Kezdjük ott, ahonnan elindultunk San Antonioba. Biztosan olvastátok az Adventszemle júliusi számát, amely a Generál Konferencia ülészsaka alatt vagy röviddel azután juthatott el hozzátok. Tudnotok kell, hogy a szövegem már jóval az ülészsak előtt, június második felében elő volt készítve a nyomtatásra. Akkor sokat gondolkodtam azon, hogy mit is írjak, most azonban tényekre alapozhatok olyan kérdésekben, amelyeket akkor még csak a hit szemével láthattam át.

Aggodalommal telve indultam San Antonioba. Nagy felelősség hárult rám, hisz önöket képviseltem a legmagasabb egyházi szinten. Nyomasztott, hogy sok ismeretlennel kellett számolnom, hogy fárasztó, rengeteg napirendi ponttal teletűzdelt napok elé néztem. Aggasztott továbbá néhány kérdés, amely felől a küldöttek testületének határoznia kellett. Tudtam, hogy egyeseket felkavartak ezek a problémák, mások közömbösen viszonyultak hozzájuk, de azt is tudom, hogy nagyon sokan imában kérték Isten vezetését. Aggasztottak a rémhírek, hogy amennyiben az egyház, hivatalosan, újszerű döntéseket hozna, egyesek radikális lépésekre szánnák el magukat.

Bízom viszont abban, hogy minden, egyházunk egysége és sértetlensége megőrzésére irányult erőfeszítéseink felett ott van Isten megmentő terve, melyet az Adventista Egyházért – és az Adventista Egyház által az emberiségért – véghez fog vinni, bármi is történjék. Megnyugvást találtam a 93. zsoltárban is, melynek 3. és 4. verse ekképpen bátorít: „A folyóvizek, Uram, a folyóvizek zúgnak, a folyóvizek hullámokat hánynak. A nagy vizek zúgásainál, a tengernek

felső morajlásánál felségesebb az Úr a magaságban.”

Boldog vagyok, látván, milyen irányba halad egyházunk. Az Ülészakon a munkálatok hangulatán érezhető volt az isteni áldás, a küldöttek mindvégig a mennyei ihletés forrására kapcsolódva vettek részt a találkozók, az interkulturális párbeszéd gyümölcsöző volt, országhatárokat átlépő tervek születtek. A Jelölő Bizottság munkálatai kimerítőek voltak ugyan, de gördülékenyen folytak, mindvégig békés hangulatban, hatékonyan. A szervezés erőfeszítést és anyagi áldozatokat igényelt a részünkről, de majdnem kifogástalan volt (majdnem, mivel az elektronikus szavazó rendszer a többszöri próbálkozás ellenére sem működött). Tanúja voltam annak, hogy egyházunk mindenkinek a véleményét tiszteletben tartja, és teret biztosít a fiataloknak is adottságaik kibontakoztatására. Országunk 17 delegátusból és 6 hivatalos meghívottból álló küldöttsége teljes odaadással vett részt a munkálatokon, és részvételével, magatartásával méltán képviselt benneteket. Boldog vagyok, hogy abban az áldásban lehet részem, hogy a Romániai Adventista Egyház tagja lehetek.

Mivel nem szeretnék felületeseznek és túlságosan lelkesnek tűnni, ami egyházunk állapotát illeti (jóllehet sokkal több áldásban van részünk, mint amennyi aggodalom férközött belénk), abból, amit az ülészsakon tapasztaltam, kijelenthetem: menny felé tartó zarándoklatunkat disszonáns tanok, elfogadhatatlan, a kulturális megfelelést szolgáló – Istennek hála: elszigetelt – elképzelések veszélyeztetik. Egyesek megpróbálják figyelmen kívül hagyni a Biblia örök értékeit, a posztmodern bibliaértelmezés nevében. Miszsiós küldetésünk a globális északon veszteséges, míg a globális délen feltűnően eredményes.

„Most azért megmarad e három: a hit, a remény és a szeretet.” **Hisszük**, hogy van egy mennyei Vezetőnk, és vannak hűséges megbízottjaink; **reménykedünk** abban, hogy nem maradunk már sokáig ezen a földön, és hamarosan találkozunk Üdvözítőnkkel; és **szeretjük** Urunkat és felebarátainkat, mely szeretetnek többé nem csak szavakban, hanem tettekben is meg kell nyilvánulnia! ■

Marius Munteanu,
Romániai Hetednapos
Adventista Egyház
elnöke

A FÁJDALOMBAN EGYÜTT ÉRZŐ ISTEN

Kovács Árpád

Ez a mű abban segít, hogy Isten kérdőre vonása helyett, vagy őseink, családtagjaink hibáztatása helyett magunkba nézzünk, és elismerjük, hogy mi csak homályosan látunk néhány apró részletet a történésekből, de Isten kezdetől látja a véget. Ahogyan haladunk az olvasással, egyre inkább azt érezzük, hogy az eddig ismert elméleti tudásunkat gyakorlati ismeretre váltjuk fel, és a könyv egésze személyes kapcsolatra hangol Istennel, aki él, hat és aktívan beavatkozik minden ember életébe.

(Kovács-Bíró János)

A könyv kapható a Sola Scriptura könyvesboltokban, illetve megrendelhető az alábbi telefonszámokon:

Kolozsvár: 0264-599 413; 0745-513 229

Marosvásárhely: 0265-249 828; 0740-101 040

CG 52697

10 LEJ

evs
editura viață și sănătate